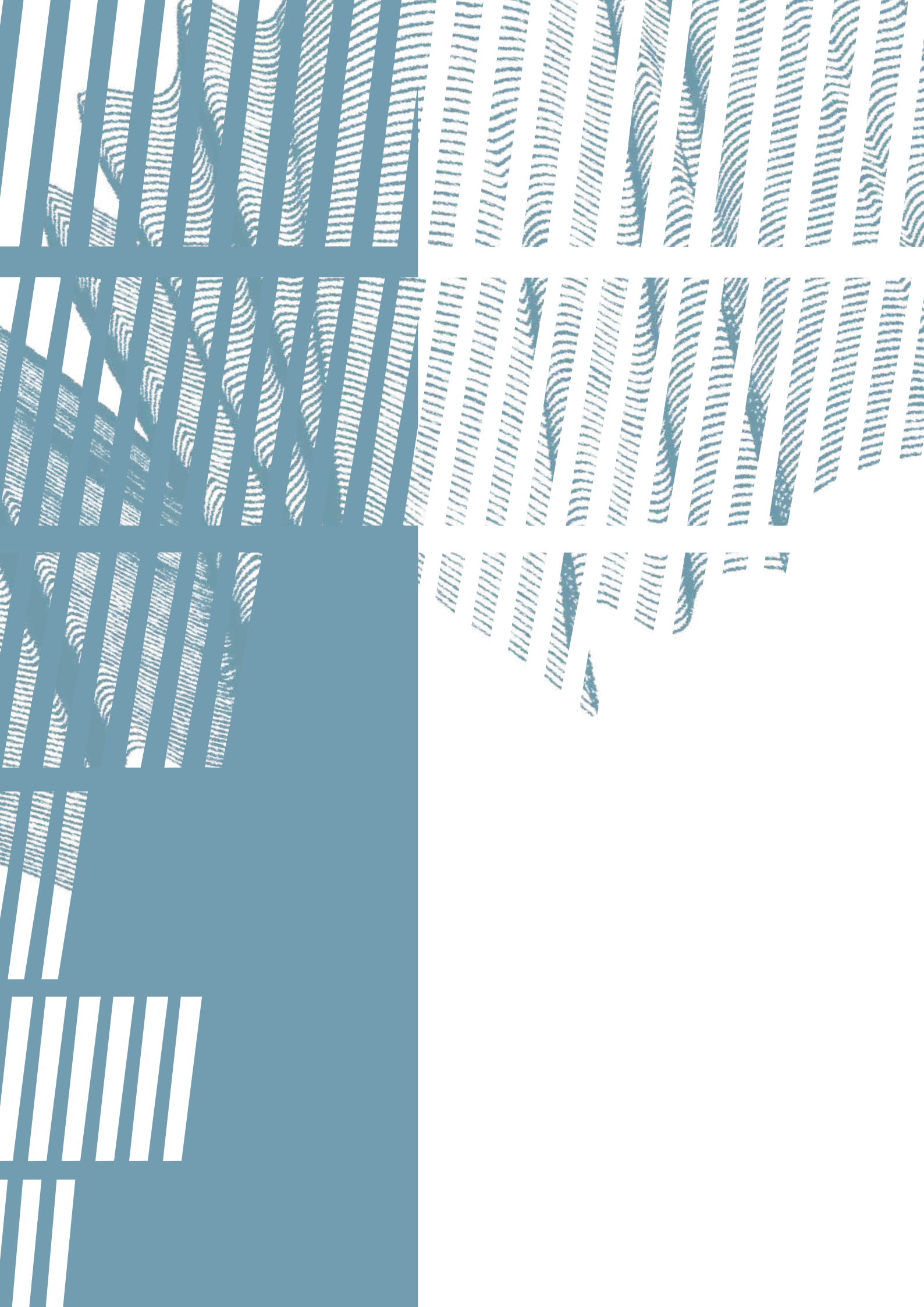

FILHARMONIA
GORZOWSKA

**VII FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
TRANSPOZYCJE WOLNOŚCI
15-29 PAŹDZIERNIKA 2021**

**VIII FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA
TRANSPOZYCJE WOLNOŚCI
15-29 PAŹDZIERNIKA 2021**

FESTIWAL
MUZYKI
WSPÓŁCZESNEJ
IM. WOJCIECHA KILARA

VIII Festiwal Muzyki Współczesnej
im. Wojciecha Kilara

ORGANIZATOR:

FILHARMONIA
GORZOWSKA

Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10, 66-400 Gorzów Wlkp.
www.festiwalmuzykiwspolczesnej.pl
www.filharmoniagorzowska.pl

Joanna Pisarewicz – dyrektor
Przemysław Fiugajski – dyrektor artystyczny

PATRONAT:

Lubuski Urząd Marszałkowski

Lubuskie
Warte zachodu

PARTNERZY:

Polski Teatr Tańca w Poznaniu

POLSKI TEATR TAŃCA

DKF Megaron

Kino 60 Krzesel

KINO
60 krzesel

Miejski Ośrodek Sztuki
w Gorzowie Wlkp.

TRANSPOZYCJE WOLNOŚCI

Podczas tegorocznej VIII edycji FMW naszą uwagę skupić chcemy na pojęciu Wolności, która jako wartość i doświadczenie zarazem niesie w sobie olbrzymi potencjał, a w zależności od kontekstu i sytuacji staje się nośnikiem rozmaitych sensów. Podążając za hasłem Festiwalu, pojęcie Wolności przywoływać będziemy więc wielowymiarowo i na wielu poziomach.

Dla muzyki XX i XXI wieku Wolność wydaje się być pojęciem fundamentalnym i nadrzędnym jednocześnie – *spiritus movens* większości twórczych poszukiwań, inspiratorem zmian, istotą artystycznych ekspresji. Przede wszystkim zatem przyjrzymy się jej jako aktowi autonomii twórczej, której źródłem staje się zwykle indywidualny sprzeciw artysty wobec zastanych norm, konwencji, paradygmatów. To pod jej wpływem wyzwala się energia krytyczna – największa siła twórcy niezależnego. Szukać jej będziemy wspólnie z Państwem, prezentując podczas naszego Festiwalu dzieła takich kompozytorów jak m.in. Zygmunt Krauze, Krzysztof Knittel czy Paweł Szymański.

Spojrzymy też na Wolność w rozumieniu ekspresji i kreacji artystycznej dziejącej się tu i teraz, na naszych oczach. Jej wyrazicielami od wielu już lat są zaproszeni na Festiwal znakomici dyrygenci – Wojciech Michniewski i Jerzy Maksymiuk, których zobaczymy podczas koncertów symfonicznych. Ten kontekst wolności poszerzać będzie także zespół Polskiego Teatru Tańca, którego ekspresja, oryginalny język wypowiedzi i współczesna forma teatralna fascynują tym właśnie, że dalekie są od wszelkich przyzwoyczajeń i wygod.

Pojęcie Wolności ewokować będzie też treści i sensy uniwersalne, głęboko humanistyczne, wobec których własne stanowisko zajmują również twórcy muzyki współczesnej. Nie chodzi tu jednak o żadne programowe manifesty,

lecz o obecność pewnych ogólnych idei, które czynią wypowiedź muzyczną elementem szerszego dyskursu. Dyskursu nierzadko przejmującego, wytrącającego ze strefy komfortu i samozadowolenia, drażniącego, stawiającego nas wobec spraw bolesnych i ostatecznych. Nasz Festiwal dotykać więc będzie nie tylko zagadnień wolności twórczej, ale też wolności człowieczej – jej granic i ich brutalnej naruszalności.

Jednym z najwspanialszych przejawów wolności jest również ruch. A czymże jest muzyka współczesna, jeśli nie ciągłym ruchem, żywym obszarem twórczych napięć i fascynujących poszukiwań. Zdawać by się mogło nawet, że współczesne nurty i zjawiska muzyczne kreowane były i są po to właśnie, by natychmiast je rewidować, przekraczać, uwalniać się od nich, zrywać z nimi, by wciąż być w procesie.

W poszukiwaniu nie ustaje więc i nasz Festiwal. Wciąż podąża, rewiduje, eksperymentuje, jednocześnie pozostając miejscem w swej naturze demokratycznym, przyjaznym również pamięci i tradycji. W ten sposób udaje nam się zderzać idee, dotykać ważnych tematów, stawiać pytania, prowokować refleksję. A robimy to na różnych poziomach i na rozmaite sposoby – od programów wymagających po te łatwiejsze w odbiorze; od brzmień eksperymentalnych po harmonie bardziej klasyczne; od masywnej symfoniki przez muzykę improwizowaną po kameralny minimalizm; od muzyki absolutnej i ekspresji czysto muzycznej po opowieści kreowane ciałem tancerzy.

Pamiętając zaś, że jedną z najważniejszych i najpiękniejszych form Wolności jest bezpośrednie doświadczenie sztuki, zapraszamy Państwa na wszystkie wydarzenia ósmej edycji Festiwalu – do wspólnego tworzenia jego wyjątkowej energii.

Dyrekcja i Zespół Filharmonii Gorzowskiej

WOJCIECH KILAR

(1932-2013)

Wybitna postać współczesnej muzyki polskiej, kompozytor takich dzieł jak *Exodus*, *Krzesany*, *Orawa*, kompozycji religijnych: *Missa pro pace*, *Bogurodzica*, *Angelus*, a także wielokrotnie nagradzany twórca muzyki filmowej (ponad 140 tytułów) pisanej dla największych reżyserów m.in.: Andrzeja Wajdy, Krzysztofa Zanussiego, Kazimierza Kutza, Francisa Forda Coppoli, Romana Polańskiego, Jane Campion i innych.

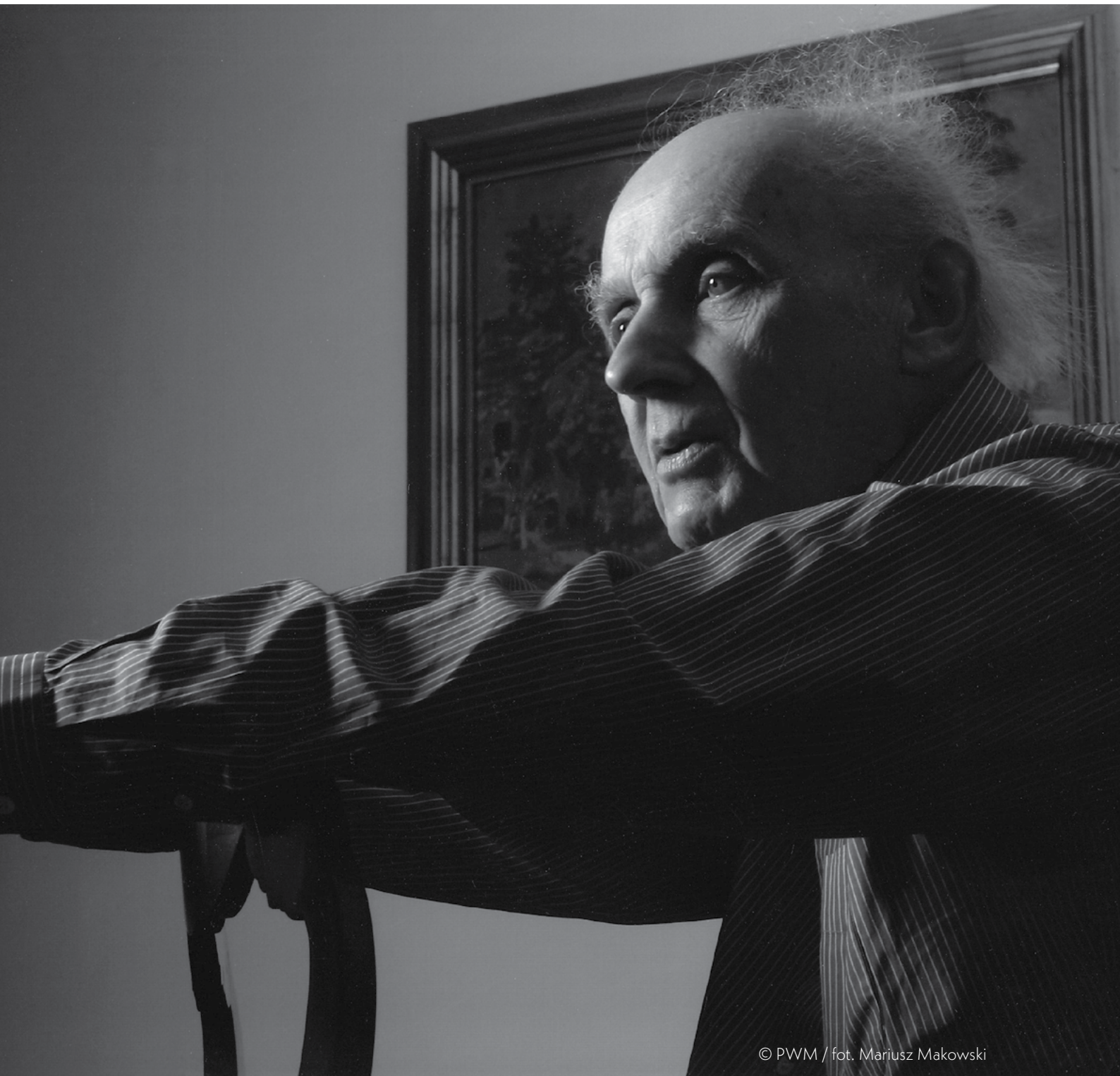
Urodzony 17 lipca 1932 roku we Lwowie, kompozytor i pianista. Po krótkich okresach spędzonych w Krośnie, Rzeszowie i Krakowie, osiadł na stałe w Katowicach. W latach 1946-1947 uczył się gry na fortepianie u Kazimierza Mirskiego w Państwowej Średniej Szkole Muzycznej w Rzeszowie, debiutował tam jako pianista na Konkursie Młodych Talentów, wykonując własne *Dwie miniatury dziecięce* (II nagroda). W latach 1947-1948 uczeń Państwowego Liceum Muzycznego w Krakowie w klasie Marii Bilińskiej-Riegerowej (fortepian) oraz Artura Malawskiego (harmonia – prywatnie), następnie Państwowego Liceum Muzycznego w Katowicach u Władysławy Markiewiczówny (fortepian). Równocześnie pobierał prywatne lekcje kompozycji u Bolesława Woytowicza, u którego w latach 1950-1955 uczył się Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Katowicach. W 1955 roku ukończył studia, otrzymując dyplom z wyróżnieniem. W tym samym roku otrzymał II nagrodę za *Małą uwerturę* na Konkursie Utworów Symfonicznych na V Festiwalu Młodzieży w Warszawie. Utwór ten znalazł się w programie pierwszego festiwalu muzyki współczesnej Warszawa Jesień w roku 1956. W latach 1955-1958 był aspirantem u Bolesława Woytowicza. W 1957 brał udział w Międzynarodowych Kursach Wakacyjnych Nowej Muzyki w Darmstadt. W 1959-1960 jako stypendysta rządu francuskiego kształcił się w Paryżu u Nadii Boulanger (kompozycja). Występował także jako pianista, wykonując własne utwory. W 1977 roku został członkiem założycielem Towarzystwa im. Karola Szymanowskiego w Zakopanem, przez dwie kolejne kadencje był jego wiceprezesem. Był również członkiem Związku Podhalan. W roku 1991 Krzysztof Zanussi nakręcił o nim film telewizyjny pt. *Wojciech Kilar*. W 1999 otrzymał doktorat honoris causa Uniwersytetu Opolskiego. Od 1999 roku był członkiem zwyczajnym Polskiej Akademii Umiejętności.

Laureat licznych nagród, doceniany również za działalność artystyczną w kontekście społecznym. W roku 2012 otrzymał Złotego Fryderyka za całokształt twórczości.

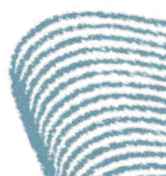
Jego muzyka do filmu Francisa Forda Coppoli *Bram Stoker's Dracula* została uhonorowana przez Amerykańskie Stowarzyszenie Kompozytorów, Autorów i Producentów nagrodą ASCAP Award 1992 w Los Angeles, w San Francisco przyznano jej Best Score Composer for a 1992 Horror Film. Napisał ścieżkę dźwiękową do *Portretu Damy* w reżyserii Jane Campion, filmów Romana Polańskiego: *Dziwiątę Wrota* i *Pianista* (Cezar 2002 za najlepszą muzykę filmową). Po jego utwory sięgają współcześni artyści: Motion Trio, Anna Maria Jopek czy bracia Pospieszalscy, znajdując w nich bogate źródło inspiracji twórczej.

Zmarł 29 grudnia 2013 roku w Katowicach.

© PWM / fot. Mariusz Makowski

15.10.2021
KRAUZE / KNITTEL / KILAR
KONCERT INAUGURUJĄCY

15 października 2021
piątek, 19:00
sala koncertowa

KRAUZE / KNITTEL / KILAR
KONCERT INAUGURUJĄCY

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Ewa Tracz / sopran
Piotr Schmidt / trąbka
Andrzej Świąś / kontrabas
Sebastian Kuchczyński / perkusja
Ekaterina Matokh / fortepian
Wojciech Michniewski / dyrygent

Piotr Michalski / oprawa multimedialna
(Z. Krauze / La terre sur des poemes de Yves Bonnefoy)

ZYGMUNT KRAUZE (*1938)
La Terre sur des poemes de Yves Bonnefoy
na sopran, fortepian i orkiestrę
Une Pierre 1
Une Pierre 2
Une Pierre 3
Une Pierre 4
Une Pierre 5
La Terre

KRZYSZTOF KNITTEL (*1947)
Lipps na trio jazzowe i orkiestrę symfoniczną

PRZERWA

WOJCIECH KILAR (1932-2013)
III Symfonia „September Symphony”
Largo
Allegro
Largo
Moderato

WOJCIECH MICHNIEWSKI

DIRYGENT

Dirygent i kompozytor, urodzony w 1947 roku w Łodzi. Studiował w Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej w Warszawie – dyrygenturę pod kierunkiem Stanisława Wiślickiego (dyplom z wyróżnieniem), teorię muzyki (również dyplom z wyróżnieniem) oraz kompozycję u Andrzeja Dobrowolskiego. Wraz z Krzysztofem Knittlem i Elżbietą Sikorą utworzył grupę kompozytorską KEW. Jego utwór *Szept na 2 sopran, 2 mezzosopran, 2 alt i kulturystę* (1973) zdobył w 1975 nagrodę włoskiego Radia i Telewizji „Premio RAI”. W 1974 roku zdobył wyróżnienie na Ogólnopolskim Konkursie Dyrygentkim w Katowicach, w 1977 – I nagrodę i Złoty Medal na Międzynarodowym Konkursie Dyrygentkim im. Guida Cantellego w mediolańskim Teatro alla Scala, w 1978 – brązowy medal na Międzynarodowym Konkursie Dyrygentkim im. Ernesta Ansermeta w Genewie.

W latach 1973-1978 związany był z Filharmonią Narodową, początkowo jako dyrygent-asystent, od 1976 jako etatowy dyrygent. Od roku 1979 do 1981 był dyrektorem artystycznym Teatru Wielkiego w Łodzi, pełniąc równocześnie (do 1983) funkcję kierownika muzycznego sceny współczesnej w Warszawskiej Operze Kameralnej. Następnie był etatowym stałym dyrygentem gościnnym Polskiej Orkiestry Kameralnej (1984-1987), pełniąc ważną rolę w jej transformacji w znaną dziś Sinfonię Varsovię, a od 1987 do 1991 roku stał na czele Filharmonii Poznańskiej jako jej dyrektor naczelny i artystyczny. Po roku 1991 zdecydował nie przyjmować żadnej propozycji stałej współpracy i dyryguje wyłącznie gościnnie.

Jest dyrygentem bardzo wszechstronnym, prowadzi zarówno koncerty symfoniczne, jak i spektakle operowe, a obok repertuaru klasycznego jest szczególnie ceniony za interpretacje muzyki współczesnej. W 1975 roku otrzymał Orfeusza – nagrodę krytyki za najlepsze wykonanie polskiego utworu na „Warszawskiej Jesieni” (*Psychodrama* Tadeusza Bairda), w 1987 – nagrodę krytyki na Musikbiennale Berlin. Nadal chętnie współpracuje z czołowymi polskimi zespołami – Filharmonią Narodową, Sinfonią Varsovią, Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia. Pozostaje w bliskim związku z warszawskim Teatrem Wielkim – Operą Narodową, gdzie między innymi przygotował muzycznie prapremiery oper Elżbiety Sikory (*Wyrrywacz serc*,

1995), Roxanny Panufnik (*The Music Programme*, 2000), Pawła Mykietyna (*Ignorant i szaleniec*, 2001), wznowienie opery Gioacchina Rossiniego *Tankred* oraz przedstawienia z cyklu „Terytoria”: *Curlew River* Benjamin Brittena, *Zapiski tego, który zniknął* Leosa Janačka, *Sonety Szekspira* Pawła Mykietyna, *Zagłada domu Usherów* Philipa Glassa, *Ofelia* Henrika Helsteniusa, *Jakob Lenz* Wolfganga Rihma, prawykonania *Fedry* Dobromiły Jaskot i baletu *Alpha Kryonia XE* Aleksandry Gryki, spektakl baletowy *I przejdą deszcze* do muzyki Henryka Mikołaja Góreckiego. W operowych teatrach poza Warszawą był w ostatnich latach kierownikiem muzycznym polskiego prawykonania opery *Matka czarnoskrzydłych snów* Hanny Kulenty (w Operze Wrocławskiej), światowych prapremier oper *Kochankowie z klasztoru Valdemoso* Marty Ptaszyńskiej (w łódzkim Teatrze Wielkim) oraz w Operze Bałtyckiej w Gdańsku, z którą obecnie systematycznie współpracuje, Elżbiety Sikory *Madame Curie* – pierwszej produkcji z planowanego cyklu „Opera Gedanensis” obejmującego prawykonania nowych polskich oper zamówionych przez ten teatr. W roku 2013 ważnymi wydarzeniami stały się dyrygowane przez niego światowe prawykonanie opery Pawła Szymańskiego *Qudsja Sacher* w Teatrze Wielkim w Warszawie w reżyserii Eimuntas Nėkrošiusa oraz premiera *Króla Ubu* Krzysztofa Pendereckiego w Operze Bałtyckiej w reżyserii Janusza Wiśniewskiego.

Dokonał wielu nagrań płytowych, radiowych i telewizyjnych. W 1996 wyróżniony został nagrodą Fryderyka za płytę z muzyką Witolda Lutosławskiego, nagrań z Krzysztofem Jakowiczem i orkiestrą Sinfonia Varsovia. W 1999 roku tę samą nagrodę otrzymała inna jego płyta – galowy koncert Rossiniego z Ewą Podleś, zaś w 2004 nominację do Fryderyka uzyskała kolejna płyta, tym razem z interpretacjami muzyki Mieczysława Karłowicza i Wojciecha Kilara. Nagranie DVD *Madame Curie* otrzymało nagrodę Orphée przyznaną przez francuską Académie du Disque Lyrique.

Koncertował we wszystkich niemal krajach Europy, w Azji, Ameryce Północnej i Południowej, w salach takich jak mediolańska La Scala, Filharmonia i Schauspielhaus w Berlinie, Barbican Center w Londynie, Teatro Colon w Buenos Aires. Brał udział w wielu międzynarodowych festiwalach muzycznych. W 2005 roku został uhonorowany jubileuszową Nagrodą Związku Kompozytorów Polskich „za wieloletnie i kreatywne towarzyszenie polskiej muzyce współczesnej” oraz odznaczony Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze – Gloria Artis”. Uhonorowano go również medalem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego, wybitym w stulecie urodzin kompozytora.

Prowadzi klasę dyrygentury w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy.

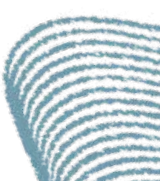
ORKIESTRA FILHARMONII GORZOWSKIEJ

Działalność rozpoczęła wraz z inauguracją Filharmonii Gorzowskiej w maju 2011 roku. Jej debiutem koncertowym było wykonanie – wspólnie z Brandenburgisches Staatsorchester Frankfurt, chórem Singakademie z Frankfurtu oraz Chórem Akademii Sztuki ze Szczecina – IX Symfonii Ludwiga van Beethovena. Twórcą i pierwszym dyrektorem Orkiestry był Piotr Borkowski (marzec 2011-październik 2012). Od kwietnia 2013 do kwietnia 2017 zespół pracował pod dyktando Moniki Wolińskiej; od września 2017 do grudnia 2020 orkiestrą kierował Jacek Kraszewski. W sezonie 2021/2022 funkcję dyrektora artystycznego objął Przemysław Fiugajski.

Ten młody, ambitny zespół od początku swojego istnienia sięga po szeroki i bardzo różnorodny repertuar – od epok dawnych po współczesność. Mimo niedługiego stażu ma już na koncie występy z wieloma światowej sławy artystami. Filharmonicy gorzowscy zagrali pod batutą tak znakomitych dyrygentów jak Krzysztof Penderecki, Jerzy Maksymiuk, Kazimierz Kord, Tadeusz Strugała, Antoni Wit, Tadeusz Wojciechowski czy Wojciech Rajski. Na jednej estradzie wystąpiły z nimi takie sławy jak m.in. Maxim Vengerov, Thomas Hampson, Soyoung Yoon, Ivan Monighetti, Adam Makowicz, Jan A.P. Kaczmarek, Agata Szymczewska, Konstanty Andrzej Kulka, Małgorzata Walewska, Agnieszka Rehlis, Iwona Hossa, Natalie Choquette, Krzysztof Jakowicz, Kaja Danczowska, Janusz Wawrowski, Piotr Paleczny, Ewa Półożka i wielu innych znakomitych artystów.

Zespół wielokrotnie występował również z artystami sceny jazzowej i rozrywkowej, takimi jak: Leszek Możdżer, Włodek Pawlik, Krystyna Prońko, Jarek Śmietana, Henryk Miśkiewicz, Jose Torres, Krzesimir Dębski, Irena Santor, Grzegorz Turnau, Mieczysław Szcześniak czy Marcin Wyrostek. W bijącym rekordy popularności projekcie Radzimira Dębskiego – *Jimka Hip Hop Symfonicznie*, muzycy pod batutą kompozytora towarzyszyli jednemu z największych polskich raperów – Miuoshowi. Trzykrotnie wystąpili na festiwalu Przystanek Woodstock – na scenie Akademii Sztuk Przepięknych (2012) oraz na Dużej Scenie, towarzysząc skrzypkowi Michałowi Jelonkowi (2014) oraz rockowej kapeli Dead Daisies (2017).

Zespół ma na koncie dwa albumy: *Sibelius, Czajkowski – koncerty skrzypcowe*, nagrany w kwietniu 2012 roku z laureatką 14. Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Henryka Wieniawskiego (Poznań, 2011) – Soyoung Yoon, nominowany do nagrody Fryderyk 2013 w kategorii album roku – muzyka symfoniczna i koncertująca oraz album *Bronisław Kaper / Jan A.P. Kaczmarek – SPOTKANIE* wydany przez Filharmonię Gorzowską w listopadzie 2015 roku.

EWA TRACZ

SOPRAN

Absolwentka Accademia Teatro alla Scala w Mediolanie oraz studiów doktorskich Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie śpiewu solowego prof. AM dr hab. Ewy Biegas. Uczestniczyła w Programie Kształcenia Młodych Talentów – Akademia Operowa przy Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie.

Laureatka I nagrody w Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Imricha Godina „Iuventus Canti” (Słowacja, 2011), II nagrody w I Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Andrzeja Hiolskiego w Kudowie-Zdroju (2012), I nagrody w III Konkursie Wokalnym im. Jana, Edwarda, Józefiny Reszków w Częstochowie (2013), I nagrody w kategorii głosów żeńskich w XV Konkursie Sztuki Wokalnej im. Ady Sari w Nowym Sączu (2013), II nagrody w 9. Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Klaudii Taev (Estonia, 2015), II nagrody w V Konkursie Wokalnym im. Ignacego Jana Paderewskiego w Bydgoszczy (2015), II nagrody w 9. Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Stanisława Moniuszki (2016), I nagrody w Międzynarodowym Konkursie Muzycznym im. Karola Szymanowskiego w Katowicach (2018).

Debiutowała tytułową rolą w operze *Suor Angelica* Giacomo Pucciniego (2011), partią Donny Anny w operze *Don Giovanni* Wolfganga Amadeusza Mozarta (2013) w Operze Śląskiej. Na deskach Opery Wrocławskiej debiutowała rolą Giovanny D'arco w operze *Giovanna D'arco* Giuseppe Verdiego (2014), Hrabiny w operze *Wesele Figara* (2014), Pierwszej Damy w operze *Czarodziejski flet* (2015), Fiordiligi w operze *Così fan tutte* W. A. Mozarta (2015). Kreowała partię Marianny w operze *Kawaler srebrnej róży* Richarda Straussa (2014) oraz Ksenii w operze *Borys Godunow* Modesta Musorgskiego (2015). Na deskach mediolańskiej La Scali debiutowała partią Konstancji w operze *Urowadzenie z Seraju* w wersji dla dzieci w języku włoskim W. A. Mozarta (2016), partią sopranową Wróżki w balecie *Sen nocy letniej* Felixa Mendelssohna-Bartholdy'ego (2017), partią matki Gertrudy w operze *Jaś i Małgosia* Engelberta Humperdincka (2017) oraz partią Anny w operze *Nabucco* G. Verdiego (2017). Na deskach Teatru Wielkiego – Opery Narodowej w Warszawie debiutowała partią Micaeli w operze *Carmen* Georges Bizeta (2018) oraz Ulany w operze *Manru* J.I. Paderewskiego (2018), zaś partią Donny Anny w operze *Don Giovanni* W.A. Mozarta – w Polskiej Operze Królewskiej (2019).

Dzięki współpracy z Warszawską Operą Kameralną podczas tournée w Japonii zaśpiewała po raz kolejny rolę Hrabiny w operze *Wesele Figara* Mozarta w Bunka Kaikan w Tokio (2019). Podczas koncertu inauguracyjnego otwarcia nowej

siedziby Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach wykonała *Tryptyk Śląski* Witolda Lutosławskiego (2015), zaś podczas inauguracji sezonu NFM Orkiestry Leopoldinum – partię sopranu w XIV Symfonii g-moll na sopran, bas, orkiestrę kameralną i perkusję op. 135 Dymitra Szostakowicza (2017).

Doskonaliła swe umiejętności podczas licznych kursów i warsztatów wokalnych prowadzonych przez wybitnych pedagogów i śpiewaków takich jak: Izabela Kłosińska, Matthias Rexroth, Umberto Finazzi, Eytan Pessen, Niel Schicoff, Anita Garanca, Doris Yarick-Cross, Wiesław Ochman, Helena Łazarzka, Luciana D'Intino, George Kunde, Eva Mei, Renato Bruson.

Współpracowała z takimi dyrygentami, jak m.in.: Nello Santi, Marc Albrecht, Tadeusz Koźłowski, Michał Klauza, Joseph Swensen, David Coleman, Łukasz Borowicz, Rossen Milanov, Piotr Sułkowski, Keri-Lynn Wilson, Alexander Liebreich, Grzegorz Nowak, Marco Guidarini, Pietro Mianiti, Michele Gamba, Wincenty Hawel, Adam Klocek, Andriy Yurkevych, Mirosław Jacek Błaszczyk, Massimiliano Caldi, Warcisław Kunc, Ewa Michnik, Maciej Tomaszewicz, Tadeusz Zathey, Tomasz Tokarczyk, José Ferreira Lobo.

ZYGMUNT KRAUZE

La Terre (1995) na sopran i orkiestrę
Prawykonanie: 24 lutego 1996, Paryż, Nouvel Orchestre Philharmonique, Susan Owen – sopran, Zygmunt Krauze – fortepian, dyr. Marc Foster

Zygmunt Krauze to jeden z najważniejszych twórców swojego pokolenia. Komponując, chętniej niż na samym stylu koncentruje się na muzycznej ekspresji, nie ustając w poszukiwaniu jej nowych typów, niuansów i detali. Pośród całej jego interesującej twórczości jednym z utworów, które skupiają szczególną uwagę, jest cykl pieśni *La Terre* do tekstów współczesnego francuskiego filozofa, pisarza, poety Yves'a Bonnefoy'a (1923-2016). Kompozytor sięga po pięć miniatur poetyckich z jego zbioru *Pierre Ecrite (Zapis kamienia)* oraz fragmenty dłuższego poematu *La Terre*. Wybór ten znajduje swoje odbicie w formie cyklu złożonego z pięciu preludium opatrzonych tym samym tytułem – *Una pierre (Kamień)*, po których następuje część główna *La Terre (Ziemia)*.

W swojej muzyce Krauze, podobnie jak Bonnefoy w krótkich lirykach, na jednym słowie – symbolu tka niezwykłą i niejednorodną siatkę znaczeń, stanów, emocji; w każdej kolejnej pieśni rozkrusza twardą, kamienną powłokę, odsłaniając wewnętrzny świat poetyckiej wyobraźni. Kamień staje się więc ideą, której słowa i muzyka nadają coraz to nową postać. Każda pieśń wiedzie myślą daleko w głąb, dotyka wewnętrznych strun, stanów, kotysze, hipnotyzuje. Słowo z jednej strony porusza muzyką, przechwytuje ją dla siebie, z drugiej – muzyka, operując środkami jej przynależnymi, odkrywa kolejne jego sensy, podpowiada i ustala własne znaczenia. Język Krauzego jest niezwykle plastyczny, obrazowy, sugestywny, doskonale wydobywający dynamikę, fakturę, kolorem poszczególne poetyckie scenerie, nastroje i nadający odrębność „bohaterom” cyklu *La Terre*. Jak podkreśla kompozytor – opowieść-wyznanie podmiotu lirycznego – osoby, która odeszła, rozwija głos solowy, partia fortepianu przedstawia zaś komentarz poety. Orkiestra daje podstawę do tych dwóch wypowiedzi, a jednocześnie łączy je w całość.

[25]

PIOTR SCHMIDT

TRĄBKA

Urodzony w 1985 roku trębacz jazzowy, producent muzyczny, lider zespołów, wydawca, adiunkt na wydziale Jazzu PWSZ w Nysie oraz wykładowca na wydziale Jazzu Akademii Muzycznej w Katowicach.

Absolwent Akademii Muzycznej w Katowicach, na której w czerwcu 2016 roku uzyskał tytuł doktora w dziedzinie sztuk muzycznych. Jest stypendystą University of Louisville, Kentucky, USA 2006; ponadto w okresie debiutanckim w latach 2006-2010 zdobył wiele indywidualnych nagród i Grand Prix.

Ma na swoim koncie trzynaście autorskich płyt. Od 2011 roku regularnie notowany na podium w kategorii Najlepszy Trębacz Roku w ankiecie Jazz Top magazynu „Jazz Forum”. Jest również dyrektorem artystycznym wydawnictwa SJRecords, które od 2011 roku wydało ponad pięćdziesiąt płyt różnych artystów.

Współpracował m.in. z takimi artystami jak: Kuba Badach, Ewa Bem, Krysztyna Prońko, Ten Typ Mes, Miuosh, Walter Smith III, Alex Hutchings, Ernesto Simpson, Zbigniew Namysłowski, Jan „Ptaszyn” Wróblewski, Henryk Miśkiewicz, Grzegorz Nagórski, Dante Luciani, Maciej Sikata, Piotr Baron, Wiesław Pieregórólka, Grzech Piotrowski, Wojciech Niedziela, Jacek Niedziela-Meira, Marcin Jahr, Wojciech Karolak, Mariusz Bogdanowicz, Wojciech Myrczek, Apostolis Anthimos, Marek Napiórkowski, Dominik Wania, Paweł Kaczmarczyk, Paweł Tomaszewski, Kazimierz Jonkisz, Michał Barański.

KRZYSZTOF KNITTEL

Lipps na trio jazzowe i orkiestrę symfoniczną (1974/1978)

Prawykonanie: 1980, Katowice, Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia, Tomasz Szukalski – saksofon tenorowy, Wojciech Czajkowski – kontrabas, Janusz Stefański – perkusja, dyr. Jacek Kasprzyk

Krzysztof Knittel jest klasykiem polskiej muzyki elektroakustycznej i komputerowej oraz autorem wielu nowatorskich działań interdyscyplinarnych. Jego przestrzeń twórcza, nieustannie poszerzana o nowe doświadczenia i eksperymenty, sytuuje się na pograniczu różnych sztuk i form wypowiedzi artystycznej, a jej znaczącą wartością jest improwizacja. Wyrazem tego jest łączący współczesną muzykę poważną z jazzem utwór *Lipps*, w którym wiodącą rolę przejmują improwizujące trio jazzowe w składzie: trąbka lub saksofon, kontrabas i perkusja. Przez większość czasu soliści jazzowi grają swoje improwizowane partie swobodnie, współtworząc tym samym ostateczny kształt utworu; kreując z każdym wykonaniem na nowo jego ekspresję, kolorystykę, fakturę. W zapisie kompozytor wskazał jedynie miejsca, w których muzycy zaczynają i przestają grać oraz dodał sugestie dotyczące charakteru dźwięków i wartości dynamicznych. Ramy formalne i czasowe nadaje im grze orkiestra, wyznaczając specyficzny puls zbliżony do roli stałego rytmu w jazzie. Tytuł utworu nawiązuje do nazwiska niemieckiego filozofa-psychologa Theodora Lippsa, którego teoria empatii (projekcji własnych stanów, uczuć, wiedzy na przedmioty, dzieła artystyczne) w procesie percepcji sztuki bliska jest poglądom samego kompozytora. W tym kontekście oparty na improwizacji *Lipps* zdaje się dawać nieskończoną liczbę możliwości jego odbioru.

Premiera koncertowa utworu odbyła się podczas XXX Festiwalu Polskiej Muzyki Współczesnej „Poznańska Wiosna Muzyczna” w kwietniu 1990 roku. Orkiestrą Symfoniczną Państwowej Filharmonii w Poznaniu dyrygował Wojciech Michniewski, a partie jazzowe wykonali: Tomasz Stańko (trąbka), Witold Rek (kontrabas), Jan Pilch (perkusja).

[20]

ANDRZEJ ŚWIĘS KONTRABAS

Kontrabasista, gitarzysta basowy. Absolwent Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu (2005) oraz Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach na Wydziale Jazzu i Muzyki

Rozrywkowej (2008).

Występował z tak uznanymi muzykami, jak m.in.: Lee Konitz, Greg Osby, George Garzone, Manuel Valera, Clarence Penn, Marek Napiórkowski, Adam Pierończyk, Janusz Muniak, Zbigniew Namysłowski, Jan „Ptaszyn” Wróblewski, Joachim Mencil, Kuba Stankiewicz, Artur Dutkiewicz i inni.

Koncertował na wielu festiwalach w kraju i za granicą, m.in.: w Niemczech, Holandii, Szwajcarii, Luksemburgu, Danii, Austrii, we Włoszech, Francji, w Rosji, Czechach, Chorwacji, Słowacji, Czarnogórze, na Ukrainie i Białorusi.

Na stałe współpracuje z takimi artystami i formacjami jak: Zbigniew Namysłowski Quintet, Kamil Piotrowicz Sextet, Maritą Alban Juárez, Martą Król, Kocin Kociński Trio oraz Nowicki/Święs/Frankiewicz Trio, Krzysztof Dys Trio, Kasia Pietrzko Trio.

W swoim dorobku fonograficznym ma ponad czterdzieści nagranych albumów, z których większość otrzymała nominacje do nagrody muzycznej Fryderyk.

WOJCIECH KILAR

III symfonia (2003)

Prawykonanie: 2 listopada 2003, Warszawa, Orkiestra Filharmonii Narodowej, dyr. Antoni Wit

O napisaniu *III Symfonii* Wojciech Kilar zdecydował poruszony zamachami terrorystycznymi na World Trade Center w Nowym Jorku we wrześniu 2001 roku. Swoim symfonicznym epitafium, stworzonym w hołdzie wszystkim, którzy wtedy zginęli, kompozytor ponownie dowiódł, że duże, rozbudowane muzyczne formy orkiestrowe mogą być jednocześnie proste i komunikatywne. Czteroczęściowe dzieło napisane jest w charakterystycznym dla twórcy stylu, którego podstawą są brzmienia czytelne, proste, niemal wydestylowane i pozbawione zbędnego patosu. Znajdziemy tu charakterystyczne dla Kilara współbrzmienia, ostinatowe powtórzenia, statyczne akordy o zgrzebnej harmonice czy nawarstwiający się kulminacje. Kompozytor znakomicie operuje czasem, a harmoniczną oszczędność rekompensuje bogatą kolorystyką i ciągnięciem zmiennością barw.

W charakter i nastrój dzieła wprowadza powolne i piękne Largo – najdłuższa ze wszystkich części *III Symfonii*. Kontrastuje z nią motoryczne, szybkie Allegro, w którym natarczywie powtarzający się prosty motyw grany przez smyczki, a następnie kontynuowany przez dęte, zagęszcza atmosferę chaosu i zagrożenia. Utrzymana w żałobnym nastroju liryczna część III nawiązuje melodycznie do amerykańskiego neoklasycyzmu i muzyki takich kompozytorów jak Samuel Barber czy Lukas Foss. W finale dzieła muzyka zmienia nastrój i ekspresję, w hymnicznym tonie przynosząc ostatecznie nadzieję i siłę. Elementem spajającym całą symfonię jest motyw z patriotycznej pieśni *America the Beautiful*.

[40']

SEBASTIAN KUCHCZYŃSKI

PERKUSJA

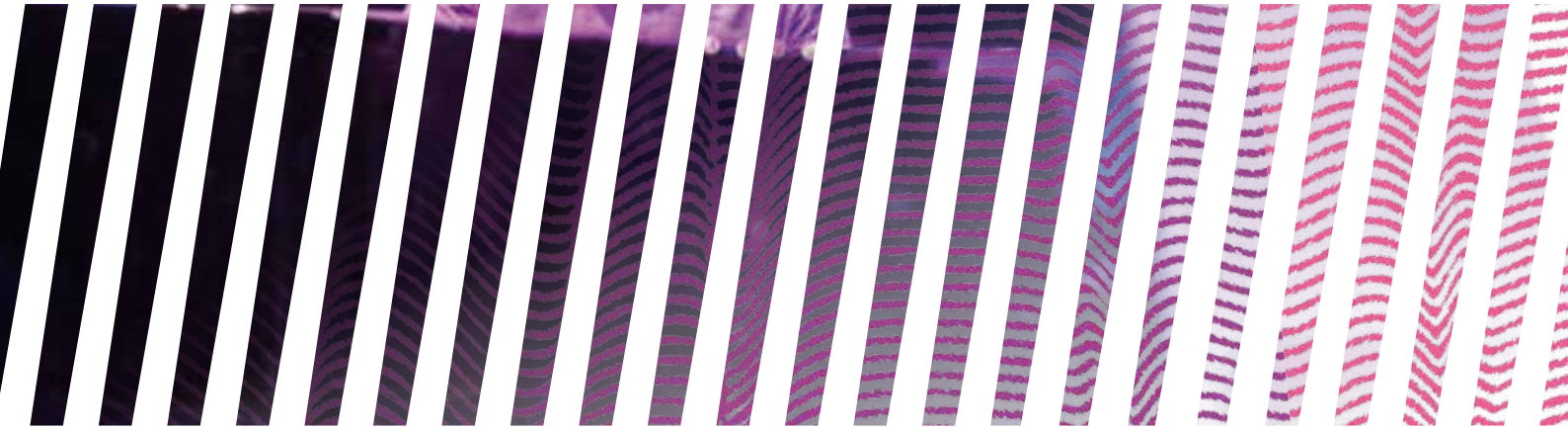
Perkusista, producent muzyczny. Absolwent Berklee Global Jazz Institute na Berklee College of Music w Bostonie. Stypendysta University of Louisville, Kentucky. Założyciel zespołu Gravity Jazz Collective.

Współpracował z takimi artystami jak: Victor Mendoza, Michael Patches Stewart, Lora Szafran, George Garzone czy Zbigniew Namysłowski. Jako muzyk sesyjny nagrał ponad trzydzieści albumów studyjnych w różnorodnych gatunkach muzycznych (m.in. jazz, soul, hip-hop, contemporary, pop) dla takich wytwórni jak: Igloo Records, Challenge Records, Hevhetia czy SJRecords.

Jest laureatem licznych nagród, w tym m.in.: nagrody solowej w kategorii Open oraz nagrody specjalnej za Największy Talent Festiwalu na 1st Tarnów Jazz Contest (2008), nagrody indywidualnej na Jazz nad Odrą we Wrocławiu (2010), II nagrody na Jazz Hoeilaart w Belgii (2010), I nagrody na konkursie XXXIV Getxo Jazz w Hiszpanii (2011) oraz dwukrotnie I nagrody na Krokus Jazz Festiwal w Jeleniej Górze (2011, 2012).

Ponadto kilkakrotnie był nominowany do nagrody fonograficznej Fryderyk w kategorii Jazzowy Fonograficzny Debiut Roku za albumy: Ola Trzaska *All round*, Przemysław Florczak *Image Of My Personality*, Biotone *Unspoken Words*.

Ponadto kilkakrotnie był nominowany do nagrody fonograficznej Fryderyk w kategorii Jazzowy Fonograficzny Debiut Roku za albumy: Ola Trzaska *All round*, Przemysław Florczak *Image Of My Personality*, Biotone *Unspoken Words*.

17.10.2021

**DOMINOBAJKI
KONCERT FAMILIJNY**

17 października 2021
niedziela, 12:00
sala kameralna

DOMINOBAJKI
KONCERT FAMILIJNY

Jarosław Siwiński / fortepian
Ryszard Bazarnik / perkusja
Małgorzata Kołcz / animator publiczności
Izabela Kobyłańska / asystent animatora publiczności

JAROSŁAW SIWIŃSKI
Dominobajki
na fortepian, perkusję, showmana i publiczność dziecięcą

W ramach festiwalowego cyklu Młody Współczesniak, adresowanego do naszej dziecięcej publiczności, zapraszamy całe rodziny do udziału w specjalnym projekcie muzycznym zatytułowanym *Dominobajki*. Jego formuła, a także struktura samej kompozycji Jarosława Siwińskiego, jaką są *Dominobajki* na fortepian, perkusję, showmana i publiczność dziecięcą, mają na celu jak najpełniejsze rozbudzenie aktywności i wyobraźni dzieci i ich twórczy udział w przebiegu całego koncertu.

Dominobajki składają się z piętnastu segmentów muzycznych, które można wykonywać w dowolnych konfiguracjach. Każdy z segmentów bajkowego domina odpowiada wybranemu elementowi wymyślonego świata – postaci, wydarzeniu lub miejscu. Wszystkie one tworzą całościem nieoczywisty i oryginalny zestaw „bohaterów”, dając dziecięcej wyobraźni spore pole do popisu. Znajdziemy tu m.in. Rycerza Atanazego, Wiewiórkę o perłowym futrze, Gonitwę, Walkę, Rakietę kosmiczną, Drzwi oraz inne fantastyczne i zaskakujące elementy, z których można złożyć dowolną historię. Realizacja zamysłu twórców przedsięwzięcia wymagać będzie precyzyjnego pokierowania słuchaczami, stąd oprócz muzyki, niezwykle ważnym elementem koncertu będzie odpowiednio prowadzona przez wykonawców animacja publiczności. Publiczność od początku koncertu zostanie wciągnięta w proces twórczy i będzie w nim uczestniczyć aktywnie do samego finału, bawiąc się i współtworząc jednocześnie niezwykłą warstwę dźwiękową *Dominobajek*.

Koncert adresowany jest do dzieci w wieku 7-10 lat

JAROSŁAW SIWIŃSKI

FORTEPIAN

Studia pianistyczne odbywał pod kierunkiem prof. Kazimierza Gierzoda, a kompozytorskie – prof. Włodzimierza Kotońskiego w Akademii Muzycznej w Warszawie. Uczestniczył także w licznych

warsztatach kompozytorskich (m.in.: Hanny Kulenty, Henryka Mikołaja Góreckiego, Michaela Nymana, Louisa Andriessena, Tristana Muraila) i festiwalach muzyki współczesnej (m.in.: Światowe Dni Muzyki, Musica Polonica Nova, Warszawska Jesień, Poznańska Wiosna Muzyczna). Był stypendystą Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, m.st. Warszawy i Stowarzyszenia Autorów ZAiKS.

W latach dziewięćdziesiątych jako członek Grupy MM działał na pograniczu teatru, muzyki i sztuk wizualnych. Współpracował ponadto z Eugeniuszem Rudnikiem, Fryderykiem Rzewskim, Michelangelo Pistoletto, Orkest de ereprijs, duetem Viktor Lois/Yin Peet, Grupą Azorro, Bang on a Can (Nowy Jork), Forbidden City Chamber Orchestra (Pekin) i innymi znakomitymi artystami. Jest autorem hejnału Rzeszowa, tworzył także muzykę do filmów animowanych (m.in.: Jana Lenicy, Daniela Szczechury, Marcina Giżyckiego, Agnieszki Skolik, Tomasza Kozaka), teatru i gier komputerowych. Od wielu lat współpracuje z poznańskim Centrum Sztuki Dziecka, dla którego skomponował kilkanaście utworów, w tym wiele włączających publiczność do aktywnego uczestnictwa w ich wykonaniu. W roku 2014 w serii *Muzyka polska dzisiaj* ukazała się jego autorska płyta CD.

Od 2016 roku jest dyrektorem artystycznym festiwalu Warszawskie Spotkania Muzyczne, organizowanego przez Związek Kompozytorów Polskich.

RYSZARD BAZARNIK

PERKUSJA

Absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie perkusji prof. Stanisława Skoczyńskiego, uczestnik Kursów Interpretacji Muzycznej Centre Acanthes w Avignon pod kierunkiem Sylvio Gualdy.

Twórca nowej kategorii wpisanej do Księgi Rekordów Guinnessa. Artysta specjalizujący się w tworzeniu projektów na pozór niewykonalnych, takich jak m.in.: „Koncert na Ścianie”, „Największy Bęben Świata” i „Największy Instrument Recyklingowy”. Jako animator, artysta i wykładowca prowadzi bębniarskie warsztaty artystyczne i integracyjne w kraju, w Europie i w Azji (jego kolekcja to 780 bębnów!).

Wielokrotnie współpracował z TVP, m.in. jako współprowadzący w cyklu programów dziecięcych „Dźwiękogra”, a w latach 2002-2005 cotygodniowo w programie TVP1 „Randka w ciemno”. Jako muzyk wystąpił również w takich programach TVP1 jak: „Co tu jest grane?”, magazyn młodzieżowy „Raj”, cyklicznie w teleturnieju muzycznym „Muzyczna skakanka” oraz w programach „Kawa czy herbata?”, „Pytanie na śniadanie”, „Teleranek”.

Jest również autorem muzyki do spektakli teatralnych: *Sonata Belzebuba* Witkacego (Teatr Współczesny, Wrocław, prapremiera 26 października 2002) *Rodzina Wampira* (Teatr Polski w Bydgoszczy, prapremiera 28 września 2002), który otrzymał nagrodę reżyserską na Festiwalu Prapremier *Autofobia* (Teatr Maski, Poznań 1995), *Nie wszyscy są z nas* (Teatr Biuro Podróży, Poznań 1997), *Pod drzwiami* (Teatr Współczesny, Wrocław 2000), *Pamiętnik znaleziony w Saragossie* (Teatr Biuro Podróży, Poznań 2001). Ponadto pisał muzykę do widowisk Telewizji Edukacyjnej oraz programów TVP „Randka w ciemno” i „Kontrowersje”.

W dorobku ma liczne koncerty autorskie oraz warsztaty bębniarskie, zagrane i poprowadzone w Niemczech, Szwajcarii, Austrii, Rumunii, we Włoszech, Francji oraz Emiratach Arabskich czy Kuwejcie, w tym m.in. prezentację „Koncertu na Ścianie” podczas głównych obchodów 35-lecia niepodległości Emiratów Arabskich w Abu Dhabi, wykonanie 82 „Koncertów na Ścianie” oraz poprowadzenie 80 warsztatów przy „Największym Bębnie Świata” podczas dwóch największych festiwali na Środkowym Wschodzie – Global Village Festival i Dubai Shopping Festival), a także udział w Hannover EXPO 2000, Menuhin Festival Gstaad 2001 – Jose Carreras Gala, George Eunesco Festival Bucuresti.

Na koncie ma dziewięć lat współpracy artystycznej z Markiem Bilińskim, m.in. kilkadziesiąt wspólnych koncertów, a także udział w nagraniu płyty Marek Biliński, Agnieszka Duczmal *Refleksje* (1998); kilkadziesiąt koncertów z Kwartetem Jorgi, cykl koncertów z zespołem TAM TAM PROJECT i Tytusem Wojnowiczem (wydana płyta w 2001 roku).

W dziedzinie muzyki klasycznej współpracował z orkiestrami symfonicznymi (Sinfonia Varsovia, Polska Orkiestra Radiowa) oraz kameralnymi (Orkiestra Kameralna Polskiego Radia „Amadeus”, Camerata Vistula).

MAŁGORZATA KOŁCZ

ANIMATOR PUBLICZNOŚCI

Kontrabasistka, autorka tekstów poetyckich, filolog klasyczny, animatorka kultury. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2016) oraz Stowarzyszenia Autorów ZAiKS (2016), absolwentka klasy kontrabasu Akademii Muzycznej w Gdańsku st. wykł. Janusza Dobrowolskiego (2006) oraz filologii klasycznej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (2003). Od 2007 roku jest właścicielem firmy muzycznej

Art Deco Group, która ma na swoim koncie wiele realizacji wydarzeń artystycznych.

Jako kameralistka i muzyk orkiestrowy brała udział w koncertach z różnymi zespołami kameralnymi i orkiestrami, takimi jak m.in.: Kwartet Wilanów, Opium String Quartet, Europejska Orkiestra Festiwalowa „Pro-baltica”, Polska Orkiestra Radiowa, Orkiestra Mazowieckiego Teatru Muzycznego, Filharmonia Kaliska, Filharmonia Bałtycka, Polski Teatr Tańca Ewy Wychowskiej.

Tworząc wydarzenia muzyczne, współpracowała także z wieloma kompozytorami: Janem A.P. Kaczmarkiem, Zbigniewem Preisnerem, Romuladem Twardowskim, Piotrem Mossem, Alanem Williamsem, Jonathanem Dawem, Jarosławem Siwińskim, Krzesimirem Dębskim, Aleksandrem Kościowem, Katarzyną Brochocką, Zbigniewem Kozubem, Ryszardem Osadą, Adamem Porębskim i innymi.

Z powodzeniem łączy działalność muzyczną z pracą dedykowaną kulturze. Aktywnie działa na rzecz upowszechniania muzyki poważnej i jej twórców, projektując i organizując wydarzenia promujące kulturę wyższą.

Jednym z ważniejszych przedsięwzięć muzycznych artystki jest stworzony wraz z Iwoną Jędruch (gongi, misy dźwiękowe, skrzypce, śpiew biały) zespół Trillingen Duo, wykonujący muzykę eksperymentalną i improwizowaną.

Jest współtwórczynią wielu wydarzeń, takich jak m.in.: Ogólnopolski Festiwal „Obrazy z Conrada”, warszawskie Letnie Festiwale Nowego Miasta, prawykonania pt. „Muzyczne Pejzaże Czesława Miłosza”, Festiwal „Muzyka Słów Zbigniewa Herberta”, trzy koncerty prawykonań „Obrazy z Warszawy. Powstanie 44”, cykl Warszawskie Prawykonania 2010, cykl performatywnego „Audio Stage”, cykl prawykonań „Obrazy z Warszawy”, spotkania z kompozytorami „Muzyka współczesna nie gryzie”, warsztaty improwizacji dla dzieci „Opowiedz mi Bajkę”, warsztaty taneczno-aktorskie „Ziemia Kłodzka Tańczy” oraz warsztaty dla muzykujących dzieci „Nie bój się improwizować!”.

Jest również autorką tekstów poetyckich dla dorosłych i dla najmłodszych. Od kilku lat współpracuje z kompozytorem Jarosławem Siwińskim, a efektami tej kooperacji są takie utwory jak *Trzy odmienne z tekstem dość bajkowym*, *Artykuły spożywcze* na podstawie trzech wierszy z cyklu *A gdyby tak...*, *Ornitologia* oraz mikroopera dla dzieci *Milcząca Rybka*.

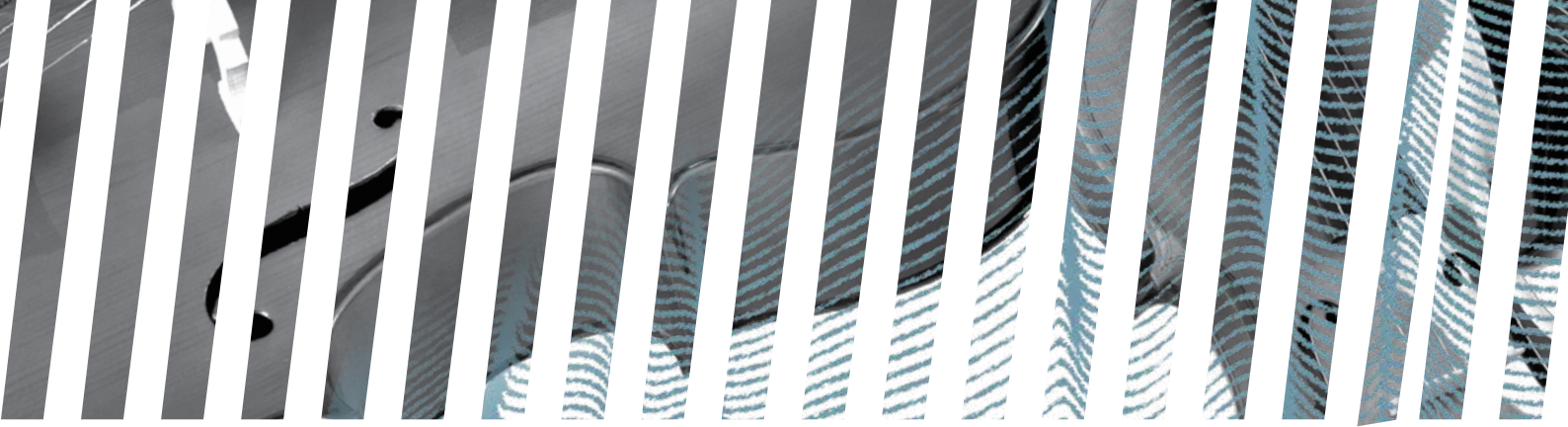
IZABELA KOBYLAŃSKA

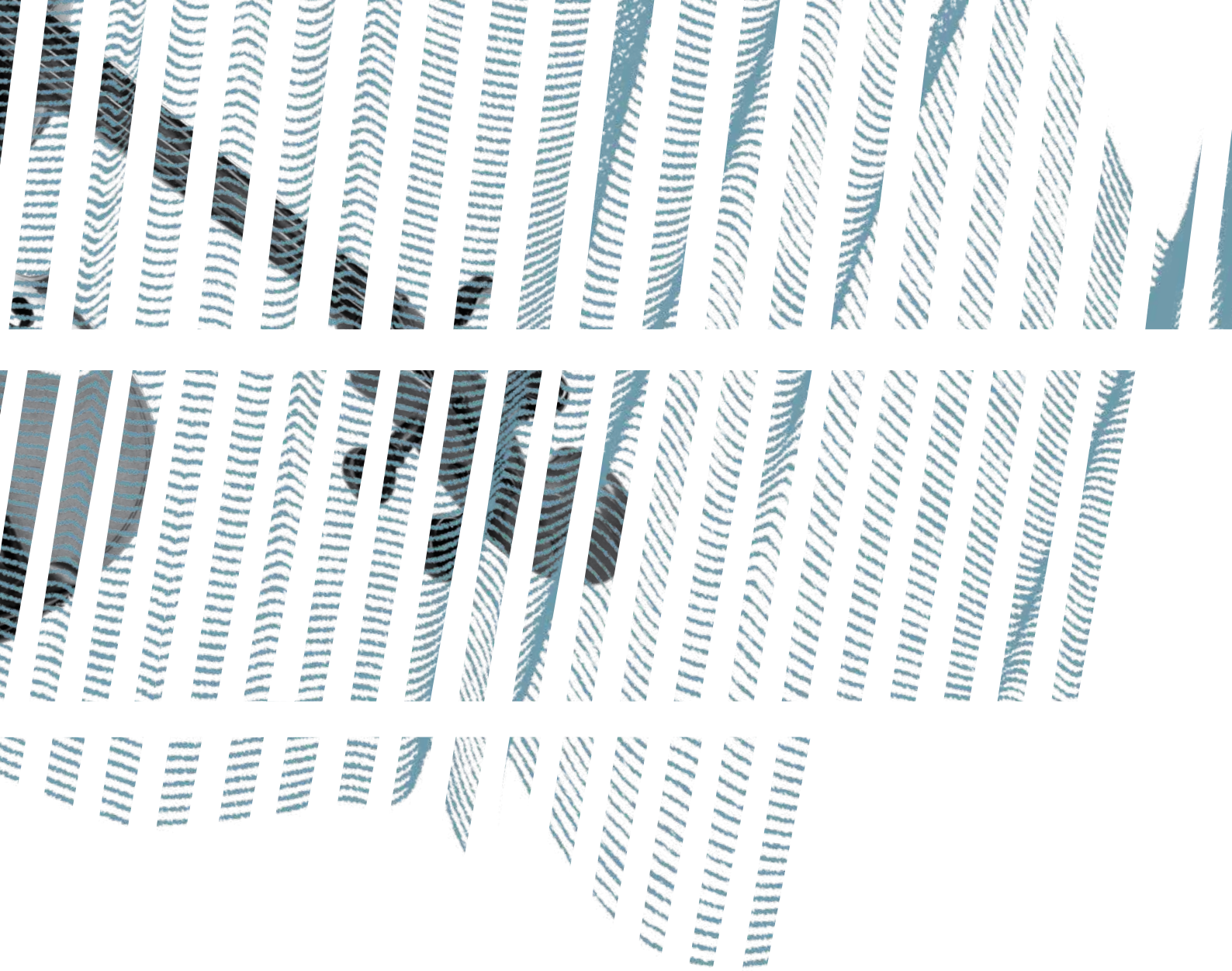
ASYSTENT ANIMATORA PUBLICZNOŚCI

Absolwentka Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie w pracowni prof. Romualda Guta. Niezależnie od samodzielnych projektów współpracowała m.in. z magazynem „Moje Mieszkanie” (główna stylistka, sesje zdjęciowe, artykuły) i firmą THK Europe.

Dla Związku Kompozytorów Polskich, z okazji 70-lecia, zaprojektowała m.in. oprawę graficzną Festiwalu 7 Nurtów, wraz z serią płyt CD.

Od 2018 roku jest stałą autorką oprawy graficznej festiwalu Warszawskie Spotkania Muzyczne. Od wielu lat współpracuje także z Polskim Towarzystwem Muzyki Współczesnej jako autorka grafiki do takich projektów jak: „Muzyka współczesna nie gryzie”, „Audio Stage”, „Powstanie 44” i „Obrazy z Conrada”. Jest autorką scenografii do mikrooper Jarosława Siwińskiego i Małgorzaty Kołcz *Milcząca Rybka*. Współprowadzi także warsztaty improwizacji dla dzieci.

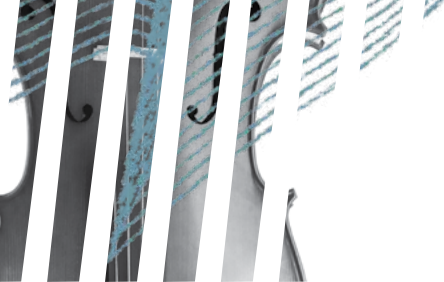
17.10.2021
DEKONSTRUKCJE
KONCERT KAMERALNY

17 października 2021
niedziela, 17:00
sala koncertowa

DEKONSTRUKCJE
KONCERT KAMERALNY

Kwartet smyczkowy im. Henryka Mikołaja Góreckiego:
Maciej Grygiel / skrzypce
Łukasz Jaros / skrzypce
Joanna Głąb / altówka
Piotr Więclaw / wiolonczela

oraz w Shaker Loops Johna Adamsa:
Agnieszka Wenda / skrzypce
Katarzyna Winkiewicz-Więclaw / wiolonczela
Mateusz Rzytko / kontrabas

ISTVÁN MÁRTA (*1952)
Doom. A Sigh na taśmę i kwartet smyczkowy

PAWEŁ SZYMAŃSKI (*1954)
Pięć utworów na kwartet smyczkowy

PRZERWA

JOHN ADAMS (*1947)
Shaker Loops

KWARTET SMYCZKOWY IM. HENRYKA MIKOŁAJA GÓRECKIEGO

MACIEJ GRYGIEL

SKRZYPCE

Rocznik 1979. Urodzony w Krakowie, gdzie ukończył Akademię Muzyczną pod kierunkiem dra Piotra Tarcholika. Swoje umiejętności doskonalił m.in. u Waltera Forcherta, René Staara, Antoniego Cofalika. Podczas studiów współpracował z Filharmonią Krakowską, Capella Cracoviensis, Orkiestrą Akademii Beethovenowskiej. W latach 2006-2011 był muzykiem Opery i Filharmonii Podlaskiej oraz członkiem kwartetu smyczkowego im. Aleksandra Tansmana. W roku 2014 jako koncertmistrz współpracował z orkiestrą Shen Yun (USA). Od maja 2011 jest skrzypkiem Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej.

ŁUKASZ JAROS

SKRZYPCE

Absolwent Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi, którą ukończył w 2003 roku pod kierunkiem prof. Izabeli Ceglińskiej. Pierwsze doświadczenia jako muzyk orkiestrowy zdobywał z Filharmonią Łódzką, współpracując z tamtejszą orkiestrą przy doangażowaniach. Następnie, już jako muzyk etatowy, grał w Filharmonii Kaliskiej. Szczególne znaczenie dla jego rozwoju zawodowego i edukacji muzycznej miała współpraca z Operą i Filharmonią Podlaską w Białymstoku. Z Filharmonią Gorzowską związany jest od momentu rozpoczęcia przez nią działalności w maju 2011 roku; od tamtego czasu nieprzerwanie pełni funkcję lidera grupy II skrzypiec.

JOANNA GŁĄB

ALTÓWKA

Ukończyła Liceum Muzyczne w Poznaniu w klasie dra hab. Marcina Murawskiego. Następnie studiowała w Akademii Muzycznej w Poznaniu pod kierunkiem dr hab. Izabeli Mrozek. W trakcie studiów uczestniczyła w kursach muzycznych m.in. u prof. Hansa Joachima Greinera, prof. Stefana Kamasy czy dr hab. Ewy Guzowskiej. Na piątym roku rozpoczęła pracę w Filharmonii Lubelskiej, w tym czasie podjęła również studia w Akademii Muzycznej w Poznaniu na specjalności altówka barokowa, którą ukończyła z tytułem licencjata. Obecnie pracuje w Szkole Muzycznej I i II st. w Koninie. Od kilku lat współpracuje również z Filharmonią Gorzowską jako muzyk doangażowany.

PIOTR WIĘCŁAW

WIOLONCZELA

Studia wiolonczelowe w Akademii Muzycznej w Gdańsku w klasie prof. Krzysztofa Sperskiego i Tadeusza Samerka ukończył z wyróżnieniem w 2010 roku. Jest laureatem międzynarodowych i ogólnopolskich konkursów solowych i kameralnych. Od 2009 do 2010 roku piastował stanowisko zastępcy koncertmistrza w Orchestra Giovanile Italiana we Florencji. Swoje umiejętności w grze na wiolonczeli doskonalił na licznych kursach i lekcjach mistrzowskich, m.in. u Michaela Flaksmana, Enrico Bronziego, Mario Brunella, Catalina Ilea, Stefana Popova, Pawła Głombika, Andrzeja Bauera, Luca Franzettiego. Od maja 2011 jest liderem grupy wiolonczel Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej.

ISTVÁN MÁRTA

Doom. A Sigh (1989) na taśmę i kwartet smyczkowy
Utwór *Doom. A Sigh* (*Przeznaczenie. Westchnienie*) oparty został na dwóch ludowych pieśniach, które węgierski kompozytor István Márta usłyszał i zarejestrował podczas swojego pobytu w Rumunii w 1973 roku. Odwiedził wówczas wioskę Turk zamieszkiwaną przez niewielką społeczność Czangów (węg. Csángók) – maziarskojęzyczną grupę etniczną. Z relacji samego kompozytora wiemy, że społeczność ta, żyjąc z dala od cywilizacji i środków masowego przekazu, pielęgnowała tradycje, porozumiewała się archaicznym językiem węgierskim, rzadko wychodziła poza granice swojej osady i niechętnie przyjmowała do siebie „obcych”. Kompozytorowi udało się przełamać dystans, dzięki czemu mógł zarejestrować cenny materiał archiwalny zawierający dokumentację zdjęciową oraz zbiór historii, legend i pieśni w języku węgierskim sprzed reformy językowej z początku XIX wieku. Fascynacji tak odległym dla reszty świata stylem życia towarzyszyła jednocześnie świadomość jego postępującej zagłady, dezintegracji zbiorowej tożsamości, mocno nieprzystającej do współczesnych realiów – ekspansywnych, zunifikowanych i wrogich dla wszystkiego, co „inne”.

Zarejestrowane przez kompozytora songi, w których przejmująco wybrzmiewają bolesny lament i rozpaczliwa skarga, zaśpiewały dwie należące do społeczności Czangów kobiety – 58-letnia Pieter Benedek przywołująca swoim śpiewem zmarłych rodziców oraz 46-letnia Gergel Imre opisująca scenę krwawej bitwy. Kompozytor „obudował” ich opowieści ascetycznie brzmiącą i oszczędną w środkach muzyką kwartetu smyczkowego oraz dźwiękami zarejestrowanymi na taśmie, budującymi niezwykle sugestywną i wstrząsającą wymowę utworu.

Kilka miesięcy po powrocie z Rumunii István Márta dowiedział się, że obie kobiety za udział w nagraniu zostały ukarane przez służby państwowe. Ich rodzinom nakazano opuścić wioskę, a pozostałych mieszkańców poddano represjom. Wtedy też otrzymał od nich telegram: „Nie wracaj tu więcej”.

[12']

AGNIESZKA WENDA

SKRZYPCE

Naukę gry na skrzypcach rozpoczęła w wieku siedmiu lat w Państwowej Szkole Muzycznej im. J. Zarębskiego w Warszawie. W roku 2007 ukończyła studia muzyczne w białostockiej filii Akademii Muzycznej Fryderyka Chopina w Warszawie pod kier. prof. A. Kordykiewicza, a później również studia podyplomowe w tejże uczelni w klasie prof. W. Promińskiego (2011). Stypendystka programu Socrates – Erasmus w Royal Conservatoire de Musique de Bruxelles w klasie prof. A. Korniszewskiego. Brała udział w wielu kursach mistrzowskich (Łańcut, Głuchołazy, Janowiec, Nowy Sącz, Gorlice). Współpracowała z wieloma orkiestrami, m.in.: Filharmonią Podlaską, Nową Orkiestrą Kameralną, Warszawską Filharmonią Młodzieżową, Baltic Neopolis Orchestra, Operą na Zamku w Szczecinie. W czasie pobytu w Brukseli była członkiem tamtejszej orkiestry filharmonicznej. W latach 2004-2007 brała udział w koncertach Junges Klangforum Mitte Europa. Jest laureatką cyklu muzycznego Forum Młodych organizowanego przez Instytut Austriacki w Warszawie w 2008 roku.

Jako kameralistka uczestniczyła w wielu seminariach, kursach oraz festiwalach (m.in. Ars Musica w Brukseli, Incontri Musicali D' Estate w Catani); wraz z kwartetem Straordinario, który współtworzy od 2012 roku, wystąpiła także w dwóch koncertach kameralnych z cyklu *Wiolinowe oblicze baroku* pod kierownictwem klawesynisty Krzysztofa Garstki.

Jest również prezesem towarzystwa muzycznego Pro-Corda, w którym realizuje projekty muzyczne oraz inicjatywy artystyczne w przestrzeni miejskiej. W 2016 roku płyta *Echo*, którą nagrała z Sensum Quartet, otrzymała nominację do Folkowego Fonogramu Roku Polskiego Radia.

Od roku 2007 jest czynnym pedagogiem. Obecnie związana z Państwową Szkołą Muzyczną I stopnia w Międzyrzeczu oraz Państwową Szkołą Muzyczną I stopnia im. Władysława Ciesielskiego w Gorzowie Wielkopolskim.

Od 2011 roku jest muzykiem Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej.

KATARZYNA WINKIEWICZ-WIĘCŁAW

WIOLONCZELA

Absolwentka Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie w specjalności muzyka kameralna. Jako solistka występowała m.in. z: Orkiestrą Kameralną Sinfonia Academica, Orkiestrą Symfoniczną Opery i Filharmonii Podlaskiej, Narodową Orkiestrą Ukrainy. W 2013 roku zajęła II miejsce w konkursie na stanowisko koncertmistrza Orkiestry Symfonicznej Opery i Filharmonii Podlaskiej. Jako lider sekcji wiolonczel na koncie ma również współpracę z takimi zespołami jak: Symfoniczna i Kameralna Orkiestra Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina, Orkiestra Kameralna Camerata Dell'Arte, Youth Symphony Orchestra RIAS w Berlinie, Orkiestra Kameralna Warszawscy Wirtuozi, Philharmony of The Nations. Od marca 2013 jest wiolonczelistką Orkiestry Filharmonii Gorzowskiej. Od roku 2018 jest nauczycielem klasy wiolonczeli w Państwowej Szkole Muzycznej I stopnia w Międzyrzeczu.

MATEUSZ RZYTKA

KONTRABAS

Ukończył Akademię Muzyczną w Katowicach w klasie kontrabas prof. dra hab. Waldemara Tamowskiego. Uczęszczał do Regionalnego Ośrodka Edukacji w Poznaniu na kierunku realizacja dźwięku.

W trakcie studiów rozpoczął pracę w Filharmonii Opolskiej. Współtworzył również kwartet kontrabasowy Ace of Bass, z którym z powodzeniem występował w całej Polsce. Jako technik estradowy brał udział w realizacji i nagłaśnianiu koncertów polskich i zagranicznych gwiazd muzyki rozrywkowej, m.in. Kazika czy Raya Wilsona z Genesis.

Swoje muzyczne pasje realizuje jako klasyczny muzyk orkiestrowy, na co dzień pracując na stanowisku kontrabasisty w Filharmonii Gorzowskiej oraz jako współtwórca zespołu FolkfoR wykonującego muzykę inspirowaną tradycyjną muzyką ludową, w którym gra na różnych instrumentach.

Współpracował z wieloma czołowymi polskimi orkiestrami, m.in. NOSPR, Aukso, Sinfonietta Cracovia, Śląska Orkiestra Kameralna.

Kiedy nie gra, wspina się, biega i wędruje po górach, zwiedza świat na rowerze, czyta, słucha, ogląda, uczy się, podróżuje i odkrywa smaki kuchni wegańskiej.

PAWEŁ SZYMAŃSKI

Pięć utworów na kwartet smyczkowy (1993)

Postawa twórcza Pawła Szymańskiego kojarzona bywa na ogół z postmodernizmem, m.in. za sprawą wpisanej w jego paradygmat stosunku do tradycji. Wylan-sowany przez postmodernistów slogan, że wszystko już było, brzmiały tyleż dekadentcko, co inspirująco, dla kompozytora okazał się kluczem do wypracowania własnego, indywidualnego stylu, w którym tradycja i jej elementy podlegają niemal ostentacyjnej deformacji. Przywołując w swoich utworach to, co minione, Paweł Szymański robi to zawsze w sposób niezwykle oryginalny, niejednoznaczny, ironiczny, paradoksalny. Jak sam stwierdza – zawsze jest jakiś cudzysłów, jakaś gra.

Pięć utworów na kwartet smyczkowy to fascynująca kompozycja zbudowana na zderzeniu tego, co przeszłe z tym, co teraźniejsze. Kompozytor dedykował ją pamięci zmarłego w marcu 1992 roku przyjaciela, znakomitego polskiego malarza Jerzego Stajudy. Każdy z pięciu utworów ma mocno indywidualną fakturę, opartą na własnym niezależnym koncepcie. Szymański otwiera całość w żartobliwym nastroju – frazą, która mogłaby pochodzić od Mozarta lub Haydna. Idiom początkowo brzmi jak autentyczna muzyka osiemnastowieczna, jednak klasyczna figuracja szybko się rozpada, przetwarzana, rozciągana i uporczywie zniekształcana przez wszystkie cztery instrumenty za pomocą oszałamiających glissand i zaskakujących zmian harmoniczných. Drugi z utworów ma mechaniczną, opartą na pojedynczych sprężystych impulsach fakturę zbudowaną z krótkich nut, które wiodą do napisanego z rozmachem, choć wcale nieoczywistego finału. Utwór trzeci najpełniej nawiązuje do estetyki Jerzego Stajudy, z jej charakterystycznym rozmyciem, niedopowiedzeniem i zatarciem ostrości zarysu. Podobnie postępuje tu Szymański ze swoją muzyką, która za sprawą eterycznych akordów, oscylując między dźwiękiem a ciszą, zdaje się wymykać, rozmywać, zanika już w momencie pojawienia się. Chwilę wyciszenia przerwie bezwzględnie głośny i pulsujący utwór czwarty, którego powtarzalne struktury rytmiczne i charakterystyczna melodyka, przywołujące na myśl styl amerykańskich minimalistów, natychmiast zostaną przełamane współbrzmieniami wytrącającymi słuchacza z wcześniejszych skojarzeń. Całość znakomicie domyka utwór piąty. Pierwsze skrzypce grają ponurą, skrzeczącą serię akordów. Pozostałe instrumenty zakradają się po cichu, ale pozostają w tle, jakby odmawiały dołączenia do gry i podjęcia melodii i rytmu dyktowanych przez pierwszego skrzypka; zamiast tego wolą brzmieć mgliście lub po prostu nie-być, zanurzając się w ciszy.

[20']

JOHN ADAMS

Shaker Loops (1978)

Amerykański kompozytor John Adams w swoich utworach konsekwentnie rozwijał własny oryginalny schemat komponowania. Bazując na zdobyczach minimalizmu, rozpoczął od teorii „fal” (długich sekwencji kilku komórek melodycznych, które na wzór powierzchni lekko wzburzonego jeziora tworzyłyby falujący, migoczący kompleks wzorów); nie osiągnąwszy jednak spodziewanego efektu w napisanym na kwartet smyczkowy utworze *Wavemaker*, postanowił dokonać rewizji tej koncepcji w *Shaker Loops* na septet smyczkowy.

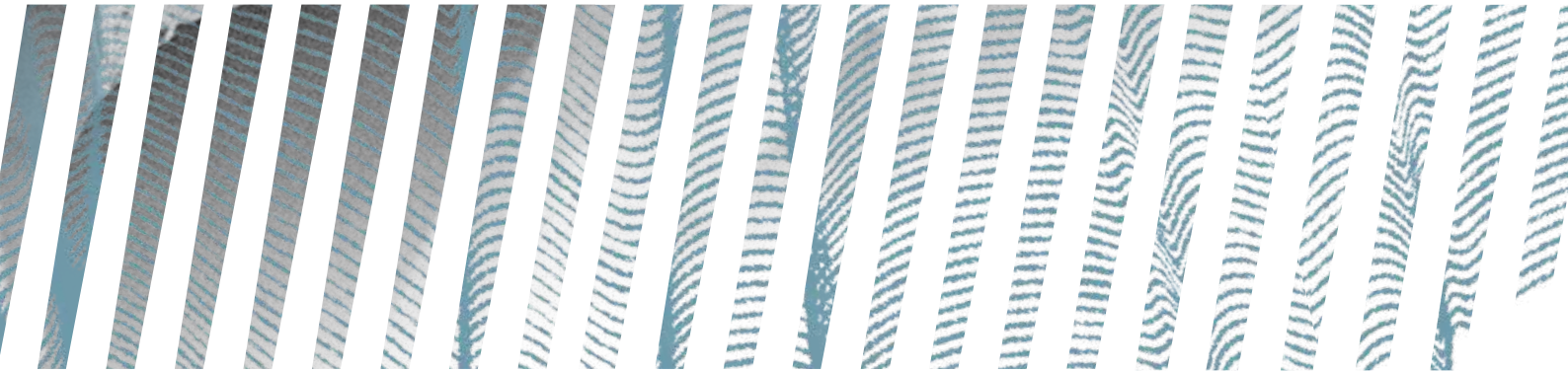
Główny materiał melodyczno-rytmiczny dzieła oparty jest na koncepcie pętli, czyli stałej, niemal transowej powtarzalności figur melodycznych lub rytmicznych, „zaprogramowanych” osobno dla każdego z siedmiu instrumentów. Frazy tworzące pętle mają u Adama różną długość i przeróżne metrum, powodując częste i gwałtowne zmiany rytmu oraz tempa – dwóch kluczowych elementów utworu. Partytura w wersji na septet jest jednocześnie dość mocno zindywidualizowana, dając wykonawcom większą autonomię w decydowaniu o tym, jak ostatecznie proces zapętlenia będzie przebiegał (w wersji utworu na orkiestrę, ze względu na zagęszczenie pętli, zapis nutowy jest w pełni doprecyzowany).

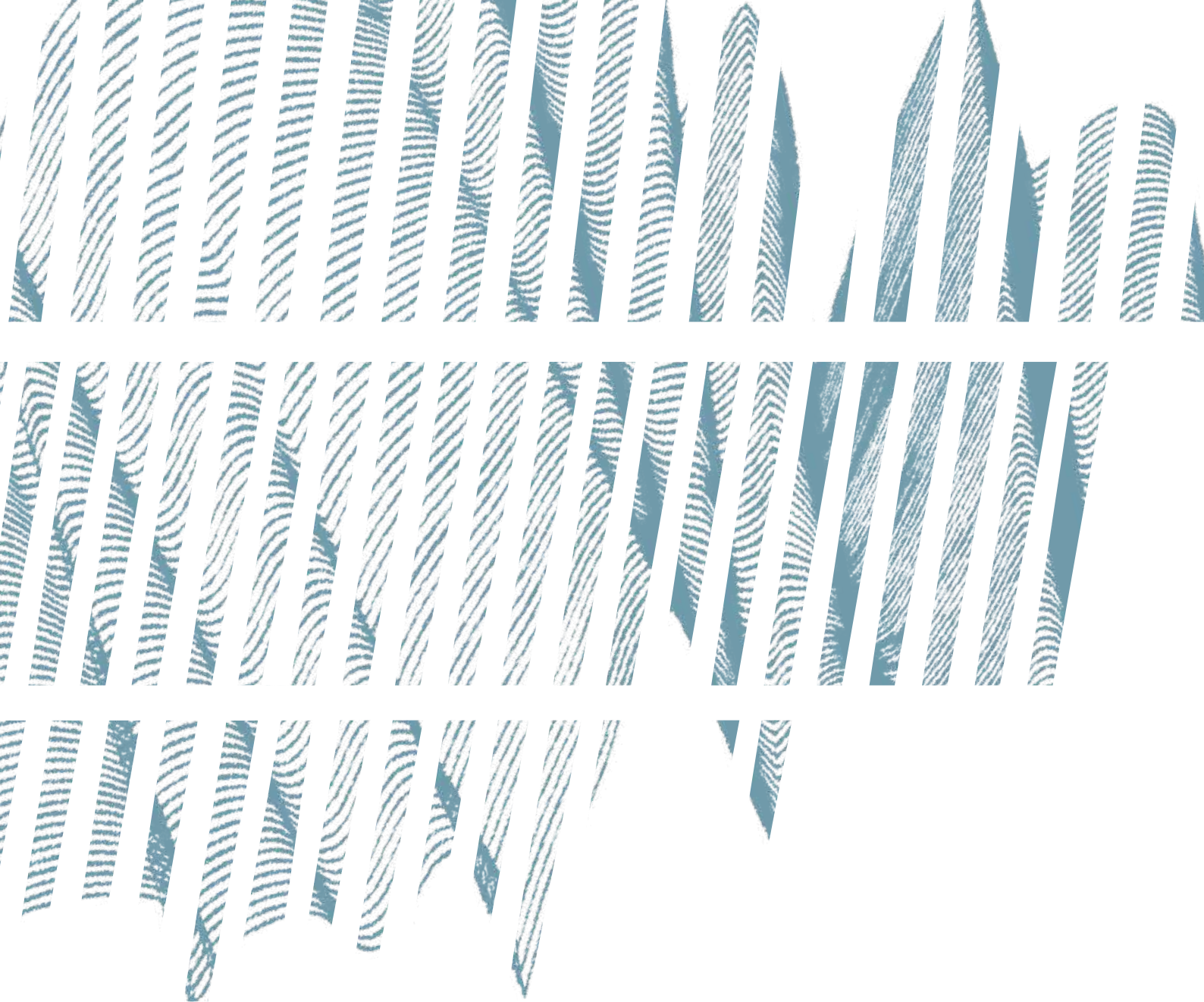
Kompozytor znakomicie wykorzystuje i różnicuje w kolejnych częściach utworu także technikę gry i artykulację, wydobywając z poszczególnych instrumentów niezwykle barwy oraz modulując fakturę ich dźwięku – to wyostrażając, to znów zmiękczać go i tłumiąc. Różnorodność organizacji brzmieniowej i rytmicznej zmienia wreszcie, często w sposób zaskakujący i skrajny, fakturę całego utworu – chwilami niezwykle motorycznego, natarczywego, nawet agresywnego, chwilami zaś onirycznego, utkanego z subtelności, niosącego oddech.

John Adams tym razem postawił więc na swoim, rozbijając wybuchowym ładunkiem własnej roboty uporządkowane, powtarzalne uniwersum minimalizmu. Słuchając kłębiących się „pętli”, trudno oprzeć się bowiem wrażeniu ciągłego wstrząsania; trudno nie poczuć, że wszystko autentycznie drży. Muzyka. Instrumenty. Ciało i dusza.

[30']

22.10.2021

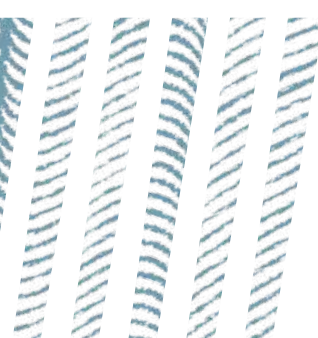
POGŁOSY

KONCERT SYMFONICZNY LIGHT

22 października 2021
piątek, 19:00
sala koncertowa

POGŁOSY
KONCERT SYMFONICZNY LIGHT

Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Michał Dąbrówka / perkusja
Patrik Stachura / gitara basowa
Bartek Jakubiec / gitara elektryczna
Łukasz Sztaba / fortepian, keyboard
Adam Sztaba / dyrygent

ADAM SZTABA

Riffenuto

Nas-troje z filmu *Od pełni do pełni*

Suita z filmu *Od pełni do pełni*

Misterium ze spektaklu *Opentaniec*

Chopin Variations

PRZERWA

Kule – muzyka ze spektaklu *Opentaniec*

Leopoldinum

Po-Głosy [prawykonanie]

Muzyka ze spektaklu *Opentaniec*

Polonez 7/8

Hej-Hop

Biegany

Coda

Zwyczajem każdej edycji Festiwalu jest prezentacja artystów tworzących muzykę, w której symfoniczne orkiestrowe brzmienia łączą się w różny sposób z innymi stylami i nurtami muzycznymi. Tym razem w cyklu tych prezentacji naszym gościem będzie dyrygent, pianista, aranżer i producent muzyczny Adam Sztaba (który poprowadzi tego wieczoru Orkiestrę Filharmonii Gorzowskiej). Program koncertu wypełnią jego autorskie kompozycje na orkiestrę symfoniczną, w których nie zabraknie inspiracji muzyką klasyczną, rockową, jazzem oraz folklorem podhalańskim. Wśród nich znajdzie się m.in. muzyka teatralna i filmowa pochodząca z wydanej w 2014 roku płyty *Muzyka własna*, w tym wybrane tytuły z show tanecznego *Opentaniec* wystawianego w Teatrze Muzycznym w Gdyni oraz utwory ze ścieżki dźwiękowej do filmu *Od pełni do pełni* (2012) w reżyserii Tomasa Szafrąńskiego. Ponadto usłyszymy także *Leopoldinum* (2016) skomponowane na zamówienie Instytutu Muzyki i Tańca czy brawurowe *Riffenuto* (2017) napisane na zamówienie Instytutu Muzyki i Tańca i Filharmonii w Szczecinie.

Szczególnym momentem koncertu będzie prawykonanie najnowszej kompozycji Adama Sztaby pt. *Po-Głosy*, napisanej specjalnie na tę edycję Festiwalu na zamówienie Filharmonii Gorzowskiej. Ten dedykowany patronowi wydarzenia Wojciechowi Kilarowi utwór jest próbą twórczego połączenia zdobyczy symfoniki XX wieku z elementami muzyki ludowej Podhala, a zarazem – jak najpełniejszego zespolenia elementów muzyki góralskiej z językiem dźwiękowym kompozytora.

ADAM SZTABA

Absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie kompozycji prof. Zbigniewa Rudzińskiego. W wieku 17 lat, zainspirowany musicalem *Metro*, stworzył własny musical *Fatamorgana?* wystawiony w Bałtyckim Teatrze Dramatycznym w Koszalinie. Debiutancką muzykę artysty docenili Janusz Stokłosa i Janusz Józefowicz, z którymi w roku 1994 rozpoczął współpracę w Teatrze Studio Buffo w Warszawie.

W wieku 20 lat został kierownikiem muzycznym zespołu Maryli Radowicz. W latach 1997-2001 współpracował

z Edytą Górniak jako kierownik muzyczny, aranżer i pianista. W latach 2002 i 2003 pełnił funkcję kierownika muzycznego oraz pianisty w programie telewizyjnym „Idol”. W latach 2005-2006 był kierownikiem muzycznym, dyrygentem i aranżerem w programie telewizyjnym „Taniec z Gwiazdami”. Zrodzona na potrzeby programu Orkiestra Adama Sztaby funkcjonuje do dziś. Od 2011 do 2016 roku pełnił rolę jurora w popularnym programie telewizyjnym „Must Be the Music. Tylko muzyka”.

W 2003 roku napisał muzykę do spektaklu tanecznego *Opentaniec*, nad którym patronat objął Prezydent RP Aleksander Kwaśniewski. Premiery spektaklu odbyły się w Teatrze Muzycznym w Gdyni oraz w Teatrze Wielkim Operze Narodowej w Warszawie.

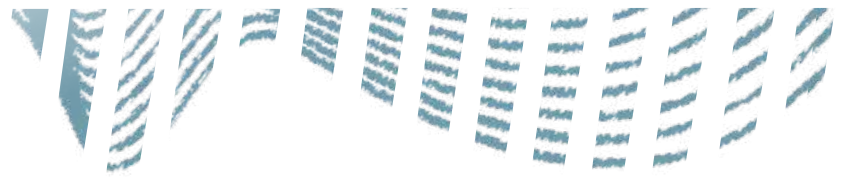
W roku 2010 był kierownikiem muzycznym, aranżerem i dyrygentem ceremonii otwarcia Europejskich Letnich Igrzysk Olimpiad Specjalnych w Warszawie. W tym samym roku na koncercie z okazji 85-lecia Polskiego Radia poprowadził Polską Orkiestrę Radiową podczas recitalu Stinga. Był również twórcą aranżacji i dyrygentem docenionych koncertów telewizyjnych: „Życia mała garść” (2012) oraz „Grzegorz Ciechowski. Spotkanie z legendą” (2014). W 2016 roku był jednym z kierowników muzycznych, aranżerów i dyrygentów podczas Światowych Dni Młodzieży.

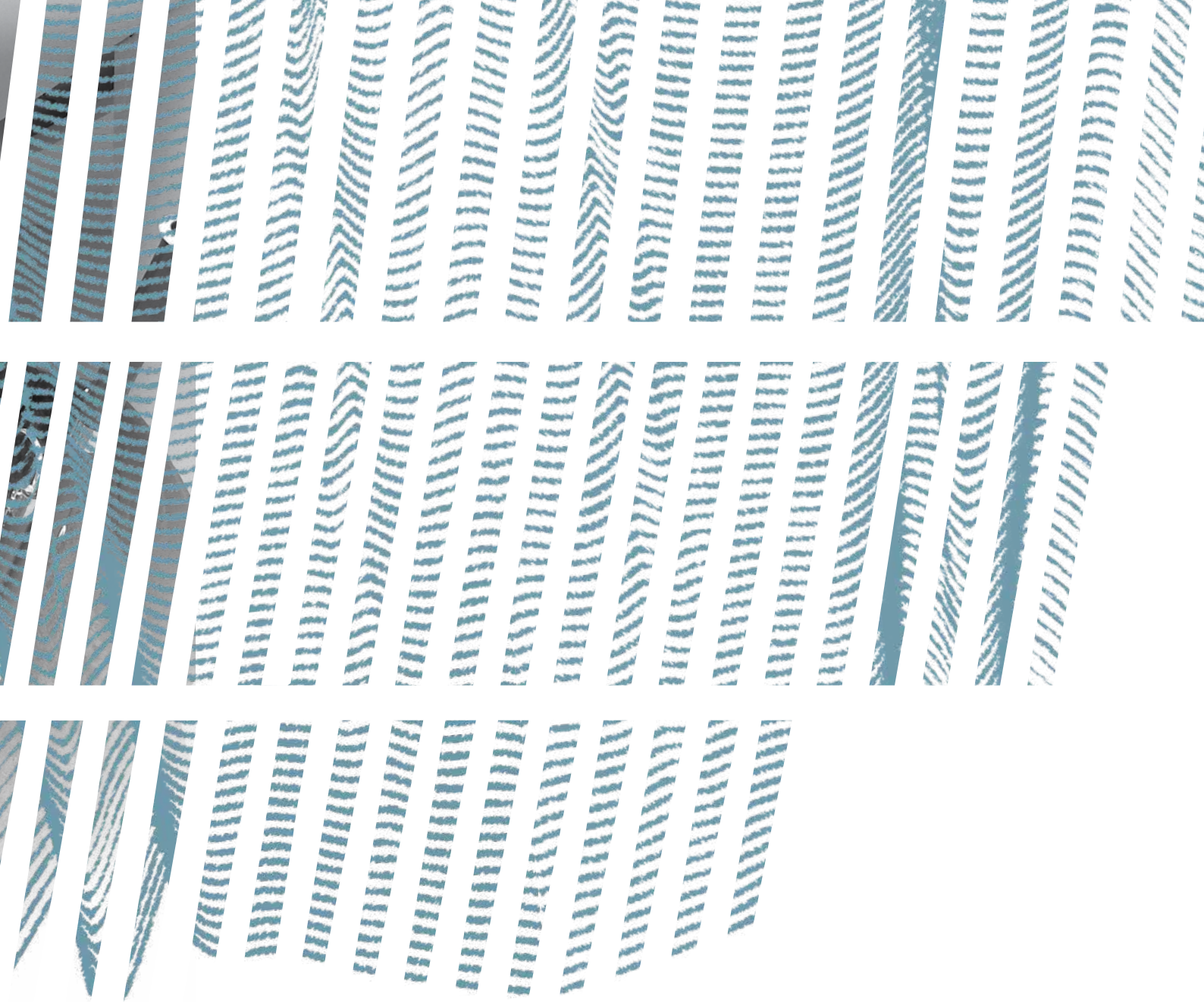
W grudniu 2014 wydał swój autorski album *Muzyka własna*, który zawiera muzykę ze spektaklu tanecznego *Opentaniec* oraz ścieżkę dźwiękową do filmu *Od pełni do pełni* w wykonaniu Orkiestry Sinfonia Varsovia.

W ostatnich latach powstały kolejne jego kompozycje orkiestrowe, m.in.: *Leopoldinum* (2016), *Riffenuto* (2017) oraz *Polonez 1918* (2018). Utwór *Riffenuto* w wykonaniu Orkiestry Sinfonia Varsovia znalazł się w aplikacji Orkiestrownik.

Od stycznia 2020 pełni rolę kierownika muzycznego oraz dyrygenta w musicalu *Człowiek z La Manchy* wystawianego na deskach Teatru Dramatycznego w Warszawie.

Współpracował z wieloma polskimi gwiazdami, m.in.: Kayah, Kasią Kowalską, Ewą Małas-Godlewską, Natalią Kukulską, Katarzyną Nosowską, Kasią Wilk, Dorotą Miśkiewicz, Haliną Frąckowiak, Przemysławem Gintrowskim, Grzegorzem Turnauem, Mietkiem Szcześniakiem, Igorem Herbutem, Kubą Badachem, Piotrem Cugowskim, Atom String Quartet, Grupą MoCarta oraz gwiazdami światowymi, m.in.: Quincy Jonesem, Stingiem, Terencem Blanchardem, Chrissem Botti, Dolores O’Riordan, Michaeliem Boltonem, Karelem Gottem, Caro Emerald, Heleną Vondráčkovą, José Carrerasem, José Currrą, Demisem Roussosem, zespołem Čechomor, WDR Big Bandem, NDR Big Bandem.

23.10.2021

**MUZYKA + TEATR = ŻYRAFA
KONCERT KAMERALNY**

23 października 2021
sobota, 18:00
sala koncertowa

MUZYKA + TEATR = ŻYRAFA
KONCERT KAMERALNY

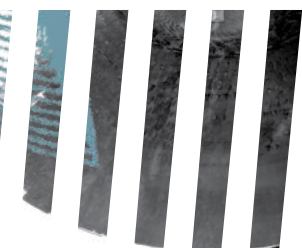
Bartosz Baran / fagot
Natalia Chmurczyk / kontrabas
Yi Ding-Dana / skrzypce
Maciej Dana / klarnet
Tadeusz Sinkowski / trąbka
Karol Gajda / puzon
Gaëlle Dohen / flet
Eike Schäfer / obój
Krzysztof Landowski / waltornia

Grupa perkusyjna:
Aleksander Lasek
Zuzanna Lipska
Jakub Radwański
Paweł Swoszowski

Mateusz Alberski
dyrygent (w Dead Elvis)

Realizacja:
Bartosz Baran / przygotowanie programu
Bartosz Baran, Małgorzata Sz wajlik / tłumaczenie i redakcja tekstów
Bartosz Bandura / reżyseria, przygotowanie aktorskie
Hanna Wypasek / kostiumy

EWA FABIAŃSKA-JELIŃSKA (*1989)
Reflexion na klarnet i perkusję

MAURICIO KAGEL (1931-2008)
Con Voce

LUCIANO BERIO (1925-2003)
Sequenza V

LUCIANO BERIO
Opus Number Zoo
Barn Dance (Taniec w stodole)
The Fawn (Konik)
The Grey Mouse (Szara mysz)
Tom Cats (Kocury)

JOHN CAGE (1912-1992)
Living Room Music
To begin
Story
Melody
End

MICHAEL DAUGHERTY (*1954)
Dead Elvis

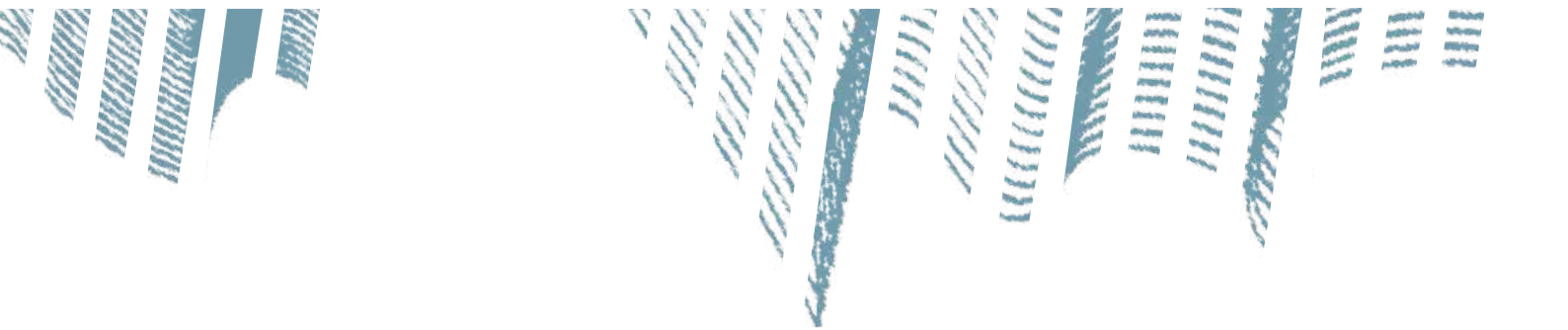
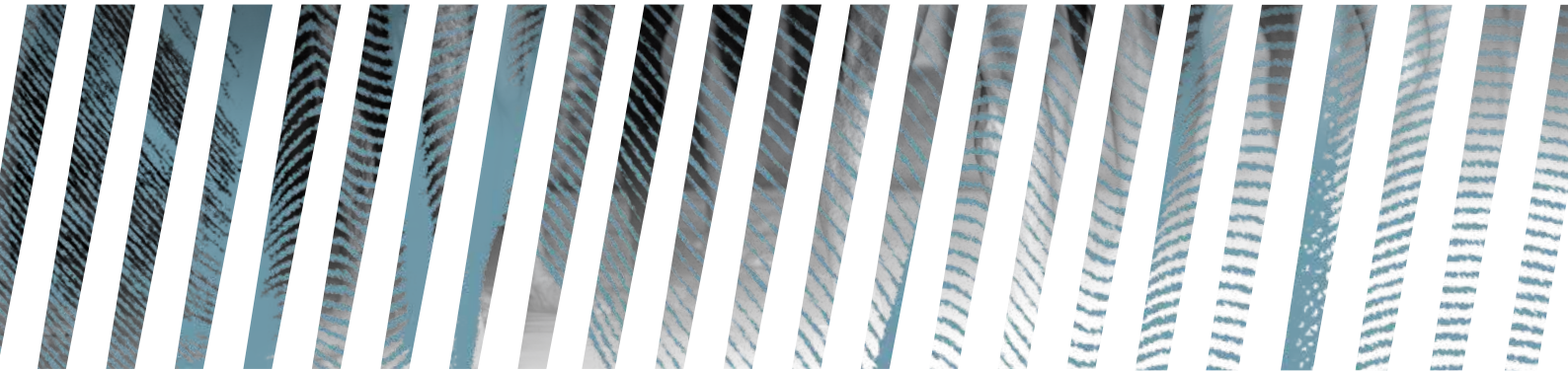
Muzyka + Teatr = Żyrafa to przygotowany przez muzyków orkiestry Filharmonii Gorzowskiej projekt prezentujący nurt teatru instrumentalnego. Ten wciąż mało znany obszar muzyki współczesnej, zainicjowany został przez twórców awangardy muzycznej drugiej połowy XX wieku, którzy rozszerzali swoje kompozycje m.in. o słowo, dramaturgię, reżyserię czy teatralność muzycznego gestu. Wyrażali w ten sposób swój sprzeciw wobec tradycyjnych form oraz utartych konwencji prezentacji i odbioru muzyki w salach koncertowych.

Wyróżniającymi cechami utworów zaliczanych do nurtu teatru instrumentalnego są komizm, absurd i groteska. Bazujące na nich połączenie i współlistnienie dwóch komponentów – warstwy muzycznej oraz pierwiastka teatralnego – wymyka się więc często jakiegokolwiek logice i stanowi element intrygującej gry między muzykami a odbiorcą. Partytury, poza zapisem nutowym, zawierają szereg didaskaliów i wskazówek dotyczących m.in. ruchu, mimiki czy wypowiedzianych kwestii. Instrumentalista musi więc podczas wykonywania utworu, kreować jednocześnie jakąś rolę, często opartą na twórczej improwizacji. Jego ciało, zgodnie z zamysłem twórców nurtu, ma stać się również instrumentem, elastycznym narzędziem sztuki w poszukiwaniu tego, co „niewypowiedziane” – symbolicznego świętego Graala kompozytorów avant-garde.

Na wprowadzenie do koncertu zapraszamy o 17:30.

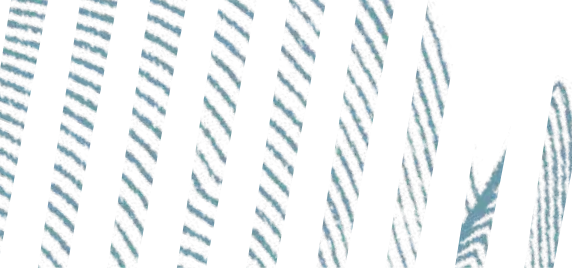
Artystów przedstawić wypada tu, lecz biogramów nie będzie. Nie w tym bowiem rzecz, by pisać, co grali, z kim grali i gdzie. To ważne, a jakże. Jednakże tu w grę, ach, cóż w tę grę wchodzi, nie śniło się wszak największym umysłem. My zatem ten brak nadrobimy choć w skrócie i trochę na wspan. Tym razem muzycy na scenie zagrają muzykę i owszem, lecz oprócz niej mają ról wiele przeróżnych wszakże do zagrania. Będą robić gesty i zmieniać ubrania. I wcielać się, wcielać, jak dzieło wymaga. Z estrady więc zniknie klasyczna powaga I nic tu, nic wcale nie będzie normalnie. Komicznie, dziwacznie, chwilami dosadnie – tak właśnie to będzie. Żyrafa się budzi. Sztuka nie dla sztuki, sztuka jest dla ludzi! Artyści prócz ubrań zmieniają też twarze, choć nikt ich nie zmusza i nikt im nie każe. W ruch idą muzyków aktorskie talenta, Brzmią dźwiękiem przeróżnym różne instrumenta. Na scenie zaś dzieją się cuda i dziwy, Teatr plus muzyka to kosmos prawdziwy! Teatr plus muzyka – ileż w tym się mieści?! Tymczasem u widzów historie tej treści: Gdzie żyrafa? Zaraz. Zoo. Niedźwiedź. Wariacja. Dmuchają. Brak dźwięku. Dom. Łóżko. Kolacja. Klaun. Puzon. Gra. Facet. Berio? Pierwsze słyszę. Gazety. Szelesty. SMS. Odpiszę. Elvis. Śpiew. Zabawa. Czas się napić wina. Żyrafa. Jest. Wreszcie. Owacje. KURTYNA.

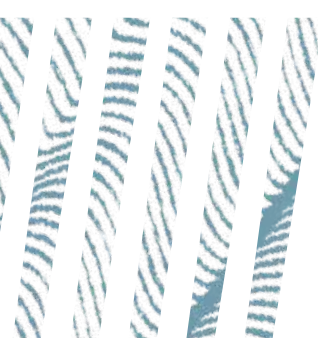
24.10.2021

FABULA RASA
POLSKI TEATR TAŃCA

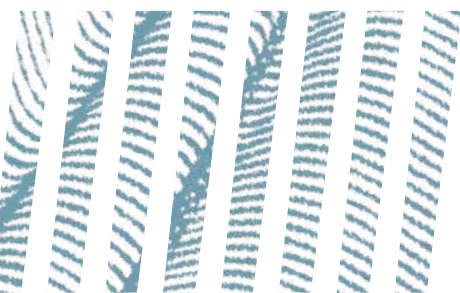
24 października 2021
niedziela, 17:00
sala koncertowa

FABULA RASA
POLSKI TEATR TAŃCA

Maciej Kuźmiński / choreografia, koncepcja
Ilona Binarsch / kostiumy, scenografia
Paul Bargetto / dramaturgia
Zbigniew Kozub, Stanisław Moniuszko / muzyka
Paweł Murlik / reżyseria świateł

Kreacja i wykonanie:

Evelyn Blue, Kacper Bożek, Julia Hałka, Paulina Jaksim, Patryk Jarczok,
Jerzy Kaźmierczak, Zbigniew Kocięba, Katarzyna Kulmińska, Dominik Kupka,
Daniel Michna, Pau Pérez Piqué, Katarzyna Rzetelska, Sandra Szatan,
Emily Wong-Adryńczyk

Monika Witkowska / asystent choreografa, kreacja
Katarzyna Rzetelska / asystent spektaklu

Obsługa spektaklu:

Bartłomiej Baran, Adriana Cygankiewicz, Michał Drozda, Przemysław
Gacpzyński, Piotr Grywaczewski, Zuzanna Majewska, Dariusz Szych

Ten spektakl nie jest do oglądania. Ten spektakl jest do odkrycia. Co jest w nim do odkrycia? Między innymi to, że każdy spektakl jest zawsze tylko spektaklem. Spektaklem-opisem – czegoś co jest.

Spektaklem, w którym wszystkie gesty są tylko gestami.

I nigdy nie są tym, co – z mniejszym lub większym popisem – usiłują pokazać.

Ten spektakl jest opisem świata-który-powstał, czyli świata-który-nie-powstał.

Bo powstanie świata jest wiecznym powstawaniem świata.

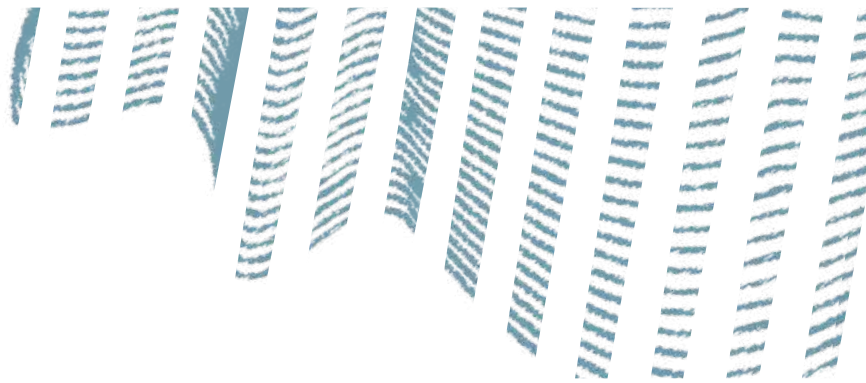
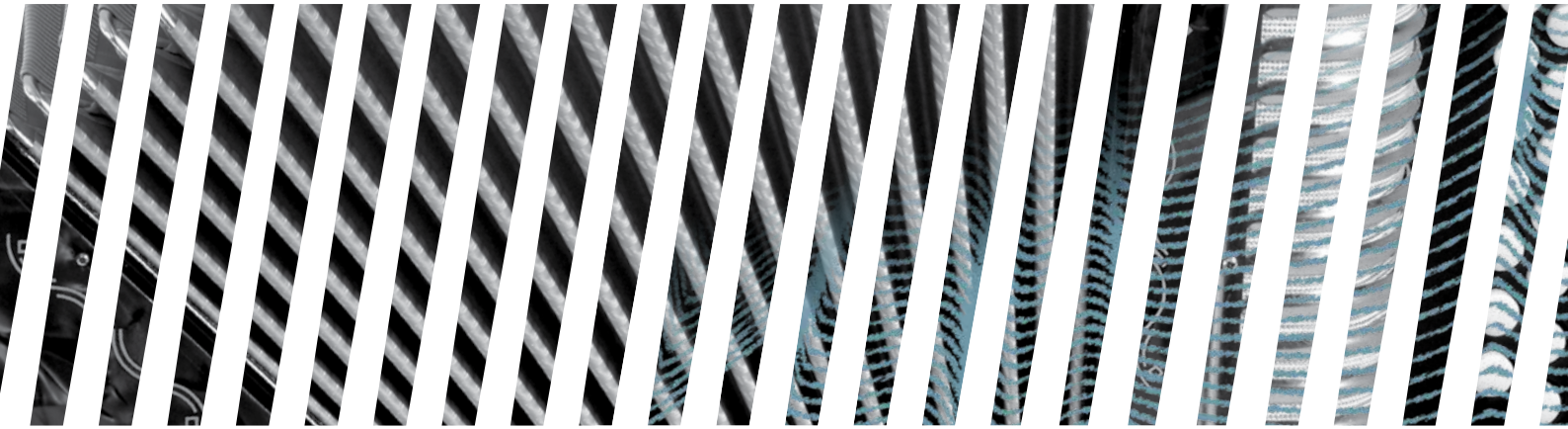
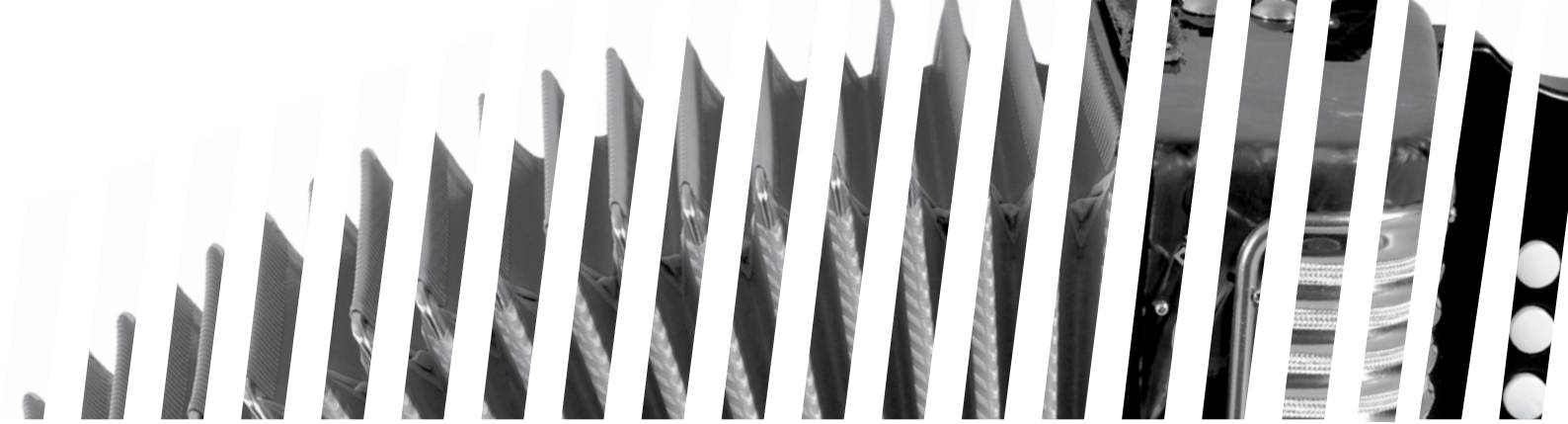
Ja staję się w zetknięciu z Ty; stając się Ja, mówię Ty.

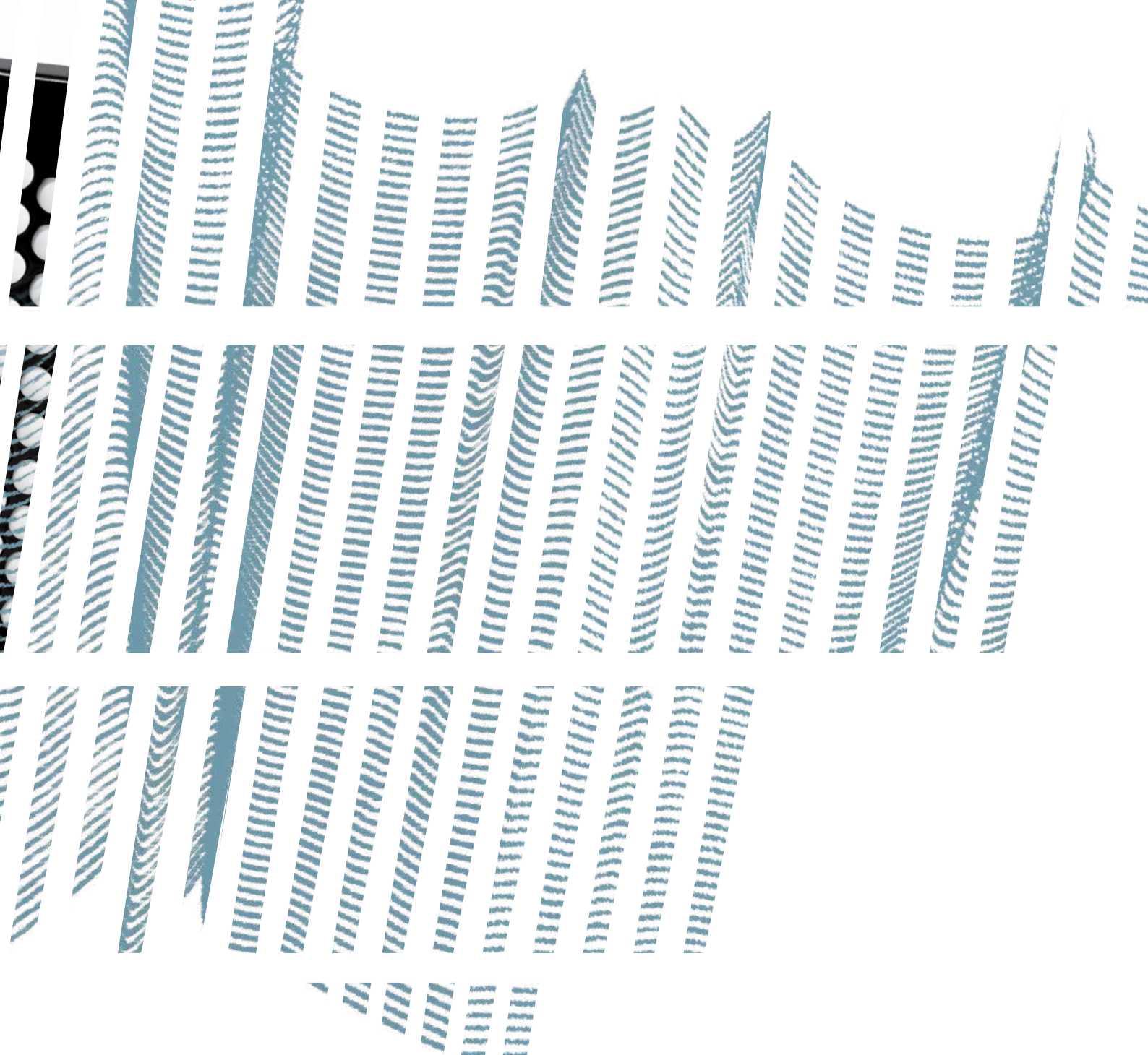
Każde prawdziwe życie jest spotkaniem.

Ten spektakl jest spotkaniem.

POLSKI TEATR TAŃCA

Polski Teatr Tańca istnieje od 1973 roku. Jest profesjonalnym autonomicznym zespołem, którego oblicze przeszło ewolucję od spektakli ukształtowanych formą teatru baletowego do współczesnego gatunku: teatru tańca. Cechą twórczej pracy zespołu jest przekraczanie granic rodzajowych, technicznych i stylistycznych. Od 2021 roku w swoich działaniach Polski Teatr Tańca koncentruje swoją uwagę wokół organiczności, związków człowieka z naturą i budowaniu nowej artystycznej jakości, wynikającej z próby ukazania lub przekraczania kresów natury i kultury. Twórczość teatru to spektakle i filmy choreograficzne, które prezentowane są na międzynarodowych scenach teatralnych i festiwalach.

29.10.2021

**GALA FINAŁOWA Z MISTRZEM
JERZY MAKSYMIOUK
KONCERT SYMFONICZNY**

29 października 2021
piątek, 19:00
sala koncertowa

GALA FINAŁOWA Z MISTRZEM
JERZY MAKSYMIUK
KONCERT SYMFONICZNY

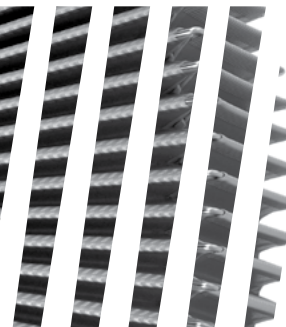
Orkiestra Filharmonii Gorzowskiej
Iwona Hossa / sopran
Motion Trio:
Janusz Wojtarowicz
Paweł Baranek
Marcin Gałążyn
Jerzy Maksymiuk / dyrygent
Maciej Koczur / asystent dyrygenta

JERZY MAKSYMIUK (*1936)

Arbor vitae II na sopran, trio akordeonowe i orkiestrę symfoniczną

PRZERWA

Liście gdzieniegdzie spadające na orkiestrę smyczkową i fortepian

Vers per archi

Gdy marzenia płoną na 3 akordeony solo

Muzyka wyciszenia z Lamentu serca na orkiestrę i głos

Arbor vitae II (2014)
na sopran, trio akordeonowe
i orkiestrę symfoniczną

W roku 2003 Jerzy Maksymiuk napisał oratorium na cztery głosy solowe, chór i orkiestrę, które zatytułował *Arbor vitae* (*Drzewo życia*). Za sprawą muzycznych aluzji utwór uznaje się za autobiograficzny, choć jest on nie tyle programową opowieścią o życiu kompozytora, co raczej zbiorem refleksji związanych z wybranymi momentami, miejscami, postaciami. Znajdziemy w nim m.in. wątek białostockiej „małej ojczyzny” oraz myśl podkreślającą nierozzerwalny związek ludzkiego losu z naturą. Tytułowe *arbor vitae* znajduje odbicie nie tylko w semantyce, ale i w formie dzieła, kształtowanej swobodnie, na wzór bujnie rozrastającego się drzewa.

Kontynuacją zamysłu artysty z 2003 roku jest skomponowane ponad dziesięć lat później *Arbor vitae II*, które również nawiązuje do przeszłości twórcy i jego wspomnień, także muzycznych. Wśród nich znalazło się m.in. brzmienie akordeonu – jednego z pierwszych instrumentów, które miał okazję usłyszeć jako dziecko. W warstwie brzmieniowej Jerzy Maksymiuk – kompozytor wykorzystuje doskonałą znajomość środków orkiestrowych i wielką wrażliwość na różnorodność barw, zaskakując raz po raz niespotykanymi zestawieniami instrumentacyjnymi, np. fortepianu z tubą, akordeonów (Motion Trio) z duetem klarnetów, celesty z sekcją dętą. Utwór, z piękną solową partią sopranu, utrzymany jest w nastroju lirycznym, kontrastowo przełamany żywymi fragmentami toccatowymi.

[40]

JERZY MAKSYMIOUK

DYRYGENT

Urodził się w Grodnie. W Warszawie ukończył studia w klasach kompozycji, fortepianu i dyrygentury. W roku 1961 zdobył I nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Pianistycznym im. Ignacego Jana Paderewskiego, ale pianistykę porzucił na rzecz dyrygentury. Pracę rozpoczął w Teatrze Wielkim w Warszawie, dyrygując *Wesele Figara* Wolfganga Amadeusza Mozarta. Po latach powrócił do pracy w operze, dyrygując w English National Opera m.in. premierowe przedstawienie *Don Giovanni* W.A. Mozarta i *Fledermaus* Johanna Straussa II (1990).

W 1972 roku założył Polską Orkiestrę Kameralną uznaną przez wielu krytyków za jedną z najlepszych orkiestr na świecie. Pod jego batutą POK koncertowała w takich salach jak Carnegie Hall, Wiener Ferein, a także londyńskich Promsach. Angielski debiut orkiestry zaowocował także kontraktem z wytwórnią płytową EMI.

Lata 1983-1991 to okres owocnego szefowania BBC Scottish Symphony Orchestra, wielu koncertów i tournée z tym zespołem. Tytuł Conductor Laureate przyznany artyście jest wyrazem uznania dla jego osiągnięć w BBC SSO.

Na swym koncie ma również koncerty z tak znanymi orkiestrami jak: London Symphony Orchestra, London Philharmonic Orchestra, Philharmonia Orchestra, Orchestre National de France, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, Ensemble Orchestral de Paris, Rotterdam Philharmonic, Royal Liverpool Philharmonic, Hong Kong Philharmonic Orchestra oraz w wielu prestiżowych salach; dyrygował m.in. koncertem otwierającym salę Filharmonii w Belfaście. Występując w wielu krajach na całym świecie, dokonał prawykonań około dwustu współczesnych utworów. Nagrał ponad sto płyt, m.in. dla EMI (13 płyt), Hyperionu, Naxosa.

Na swym koncie ma wiele nagród, m.in. nagrodę Gramophone Award – Best Concerto of the Year (1992) za *The Confession of Isobel Gowdie* Jamesa Macmillana. Jest jednym z dwóch artystów odznaczonych prestiżowym złotym medalem za popularyzowanie muzyki Edwarda Elgara.

Jest też kompozytorem (muzyka symfoniczna, kompozycje kameralne, balet, pieśni, muzyka filmowa). Pracę jako kompozytor muzyki filmowej rozpoczął jako student – pisał muzykę zarówno do filmów dokumentalnych, jak i fabularnych. Współpracował z wieloma znanymi reżyserami, m.in. z Wojciechem Hasem i Krzysztofem Zanusem. Łącznie jego ogromny dorobek obejmuje muzykę do ponad stu filmów.

Od kilku lat artystę pochłania komponowanie muzyki symfonicznej. Ostatnio napisane kompozycje to m.in. *Liście gdzieś spadające* (2011) na orkiestrę kameralną, *Vers* na orkiestrę smyczkową (2014), *Arbor vitae II* na orkiestrę, akordeony i sopran (2018). Wspaniałym przerywnikiem w pracy twórczej było dla artysty napisanie muzyki do niemego filmu *Mania* z udziałem Poli Negri (2011). W podobnym klimacie utrzymana jest również skomponowana kilka lat temu muzyka na dwa fortepiany, nagrana wspólnie z Januszem Olejniczakiem oraz Kasią Moś (śpiew) i wydana na płycie zatytułowanej *Retro* (2017).

Artystę uhonorowano wieloma odznaczeniami, m.in. Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski, Brylantową i Złotą Batutą, SuperWiktorem, Złotym Fryderykiem. Jest Honorowym Obywatelom miasta Białystok. Szczyci się tytułami Doktora Honoris Causa nadanymi przez Uniwersytet w Strahclyde i Uniwersytet Białostocki.

Liście gdzieniegdzie
spadające (2011) na fortepian
i orkiestrę kameralną

Twórczość kompozytorska Jerzego Maksymiuka dowodzi jego wielkiej muzykalności i umiejętności poruszania się w wielu różnych stylach – od romantycznego, bardzo emocjonalnego, obecnego we wcześniejszych jego utworach, po styl współczesny, w języku dźwiękowym bardziej powściągliwy i oszczędny. Znajdziemy go m.in. w refleksyjnym, nieco elegijnym utworze *Liście gdzieniegdzie spadające*. Tytuł, nawiązujący do sposobu, w jaki swe dzieła tytułował wyjątkowo ceniony przez kompozytora Claude Debussy, sam w sobie jest już wyobrażeniem przesyconego melancholią pejzażu – może jesiennego, może wewnętrznego. Muzyka, jakby zapatrzona w dal, mieniąca się subtelnościami nastroju i bogactwem niuansów kolorystycznych, pejzaż ten pięknie podejmuje i rozwija – na początku brzmiąc statycznie i delikatnie, niemal na granicy słyszalności, następnie ożywiając obraz i nabierając barw, by w finale znów zdążyć ku ciszy.

[10']

IWONA HOSSA

SOPRAN

Zaliczana do czołowych sopranistek swojego pokolenia. Domeną artystki jest przede wszystkim precyzja i techniczne możliwości nadzwyczaj wszechstronnego głosu, niezwykła czystość brzmienia i urzekająca barwa. Jej kunszt wokalny w wielu miejscach na świecie oczarowuje publiczność i zdobywa uznanie krytyki.

Ukończyła z wyróżnieniem Wydział Wokalno-Aktorski Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. Współpracuje z wieloma teatrami operowymi i Orkiestrami Symfonicznymi w Polsce i za granicą. Jest laureatką Grand Prix i Złotego Medalu na Międzynarodowym Konkursie Wokalnym im. Marii Callas w Atenach. W jej bogatym repertuarze znajdują się

dzieła od muzyki dawnej po najnowszą.

Występowała pod batutą takich dyrygentów jak: David Lloyd-Jones, David Agler, Maurizio Benini, Gabriel Chmura, Charles Dutoit, Gustavo Dudamel, Valery Giergiev, Kazimierz Kord, Jan Krenz, Jacek Kasprzyk, Jerzy Maksymiuk, John Neschling, Grzegorz Nowak, Krzysztof Penderecki, Stanisław Skrowaczewski, Antoni Wit.

Nagrała dwadzieścia siedem płyt CD i DVD, głównie z muzyką polską. Większość z nich otrzymała prestiżowe nagrody fonograficzne, jak choćby International Classical Music Awards w kategorii Muzyki Współczesnej czy Orphée d'Or, a także nominacje do Fryderyków czy Grammy Awards.

Artystka przez siedemnaście lat miała zaszczyt współpracować z prof. Krzysztofem Pendereckim i posiada w swym repertuarze wszystkie dzieła wokально-instrumentalne kompozytora. Dokonała wielu prawykonania utworów polskiej muzyki współczesnej, m.in. Krzysztofa Pendereckiego, Wojciecha Kilara, Jerzego Maksymiuka.

Jest pedagogiem i managerem kultury. Odznaczona m.in. medalem Zasłużony Kulturze *Gloria Artis* oraz srebrnym Krzyżem Zasługi.

Vers per archi (2014)

Utkany ze zmiennych nastrojów *Vers per archi* znakomicie wykorzystuje brzmienie orkiestry smyczkowej, eksponując barwy poszczególnych instrumentów oraz ich możliwości artykulacyjne. Uwagę zwraca także dramaturgia tego niewielkiego, kilkuminutowego dzieła. Kontrastowe zestawienia skrajnych części lirycznych z centralną – dramatyczną sprawia, że jest ono niezwykle emocjonalne i ekspresywne. Delikatny, spokojny ton ekspozycji przerywa nagle, jakby wdzierając się siłą, muzyka pełna napięcia, dramatyczna, gniewna. Brzmienie utworu, zagęszczone i zintensyfikowane w kulminacji, w ostatnich akordach za sprawą pięknego diminuendo przynosi uspokojenie i wytchnienie.

[7]

MOTION TRIO

Zespół założony w 1996 roku przez Janusza Wojtarowicza, twórcę idei tria akordeonowego, które niczym kwartet smyczkowy staje się klasycznym składem wykonawczym. Członkowie Motion Trio – Janusz Wojtarowicz, Paweł Baranek, Marcin Gałażyn – to artyści ciągle poszukujący nowych możliwości brzmieniowych i wykonawczych akordeonu.

Zespół jest laureatem Grand Prix i Pierwszej Nagrody IV Międzynarodowego Konkursu Współczesnej Muzyki Kameralnej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie w 2000 roku. Zdobył uznanie krytyków i publiczności, koncertując w czterdziestu czterech krajach świata na sześciu kontynentach, m.in.: w nowojorskiej Carnegie Hall – wykonując wyłącznie muzykę polską (kompozycje Krzysztofa Pendereckiego, Henryka Mikołaja Góreckiego, Wojciecha Kilara), Barbican Center w Londynie, wiedeńskim Konzerthaus, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Narodowym Forum Muzyki we Wrocławiu, NOSPR w Katowicach.

W repertuarze zespołu znajduje się kilkadziesiąt utworów kompozytorów polskich, zarówno oryginalnych, jak i w opracowaniach na trio akordeonowe Janusza Wojtarowicza. Zespół dokonał kilku prawykonań utworów sobie dedykowanych, m.in.: przez Martę Ptaszyńską, Wacława Siemionowa, Davida Gordona. Motion Trio współpracowało również z Jerzym Maksymiukiem, Krzysztofem Pendereckim, Michaeliem Nymanem, Markiem Mosiem, Krzysztofem Herdzinem, Iwoną Hossą, Małgorzatą Walewską, Iwoną Sobotką, Orkiestrą Filharmonii Narodowej, Orkiestrą WDR, AUKSO.

Na przestrzeni ostatnich lat Janusz Wojtarowicz wraz z zespołem prowadził kursy i warsztaty akordeonowe w Polsce i za granicą, m.in. w USA (University of Chicago), Anglii (Royal Academy of Music), a także we Francji, w Niemczech, Austrii i Izraelu.

W dorobku zespołu znajduje się czternaście płyt, m.in. *Polonium* poświęcona muzyce polskiej, wydana przez Warner Classics na licencji firmy Akordeonus.

Zespół jest patronem festiwalu i konkursu akordeonowego dla młodych wykonawców Motion Music Festival w Czaławiu.

O zespole pisały m.in. francuski „Le Monde”: „Trio polskich akordeonistów drwi z wszelkich przyzwyczajęń i tradycyjnego sposobu gry na akordeonie, przenosi instrument w przyszłość bez jakichkolwiek efektów elektronicznych”; francuski „Liberation”: „Ci, którzy postrzegają akordeon jako instrument przestarzały, po koncercie Motion Trio radykalnie zmieniają swój pogląd...”; „Frankfurter Allgemeine Zeitung”: „Trio gra po mistrzowsku przy pomocy sugestywnych brzmień...” oraz „Gazeta Wyborcza”: „To zupełnie nowy muzyczny byt, doskonały przykład współczesnej kameralistyki polskiej”.

Motion Trio gra na akordeonach Pignini Sirius Millennium, ufundowanych przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Gdy marzenia płoną (2021)
na trzy akordeony solo

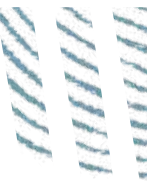
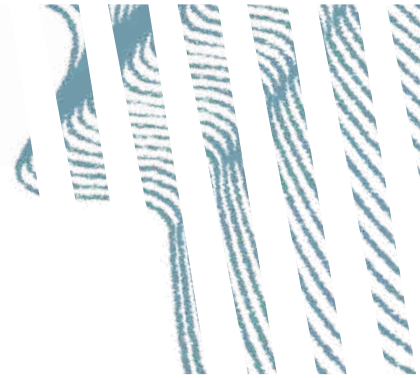
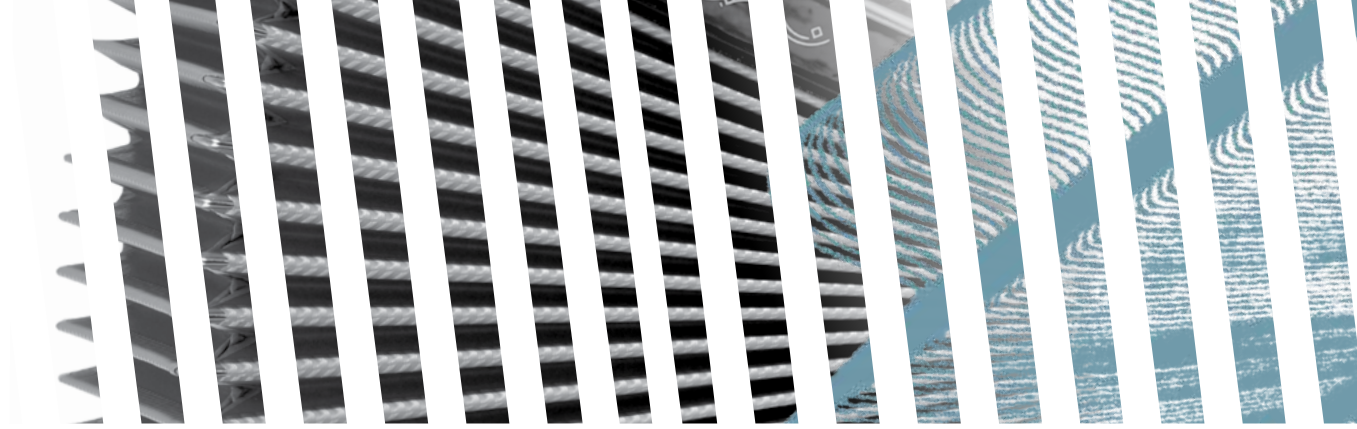
Obecne w *Arbor vitae II* brzmienia akordeonowe powrócą raz jeszcze w utworze *Gdy marzenia płoną* napisanym na trzy akordeony i dedykowanym Motion Trio. Kompozytor ponownie daje w nim wyraz swojej fascynacji możliwościami brzmieniowymi instrumentu. Zachwyty akordeonem podsycało jeszcze w Jerzym Maksymiuku spotkanie z muzykami Motion Trio, którzy grając na instrumentach z wielką wirtuozerią i eksponując pełen wachlarz ich brzmień, znakomicie łączą uczuciowość i emocjonalność z precyzją i dyscypliną. Wraz z Motion Trio, w utworze *Gdy marzenia płoną*, kompozytor po raz kolejny wyrusza więc w podróż sentymentalną do czasów dzieciństwa i młodości, kiedy to melodyjne, rytmiczne i rzewne frazy „harmoszki” rozbrzmiewały na białostockich Bojarach niemal bez przerwy.

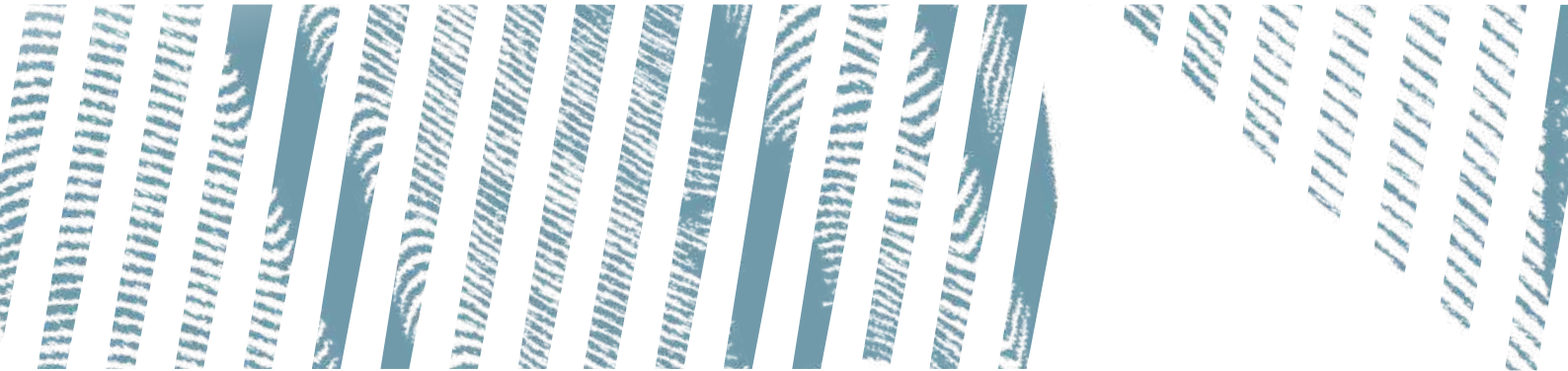
[5]

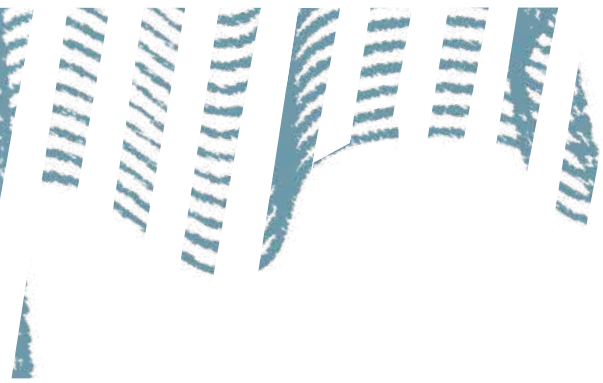
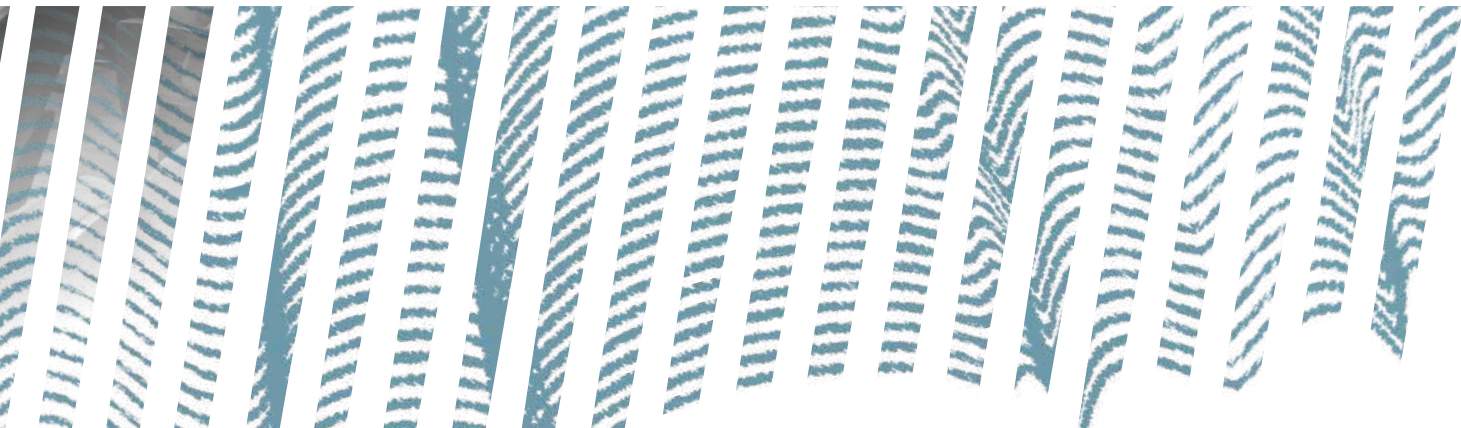
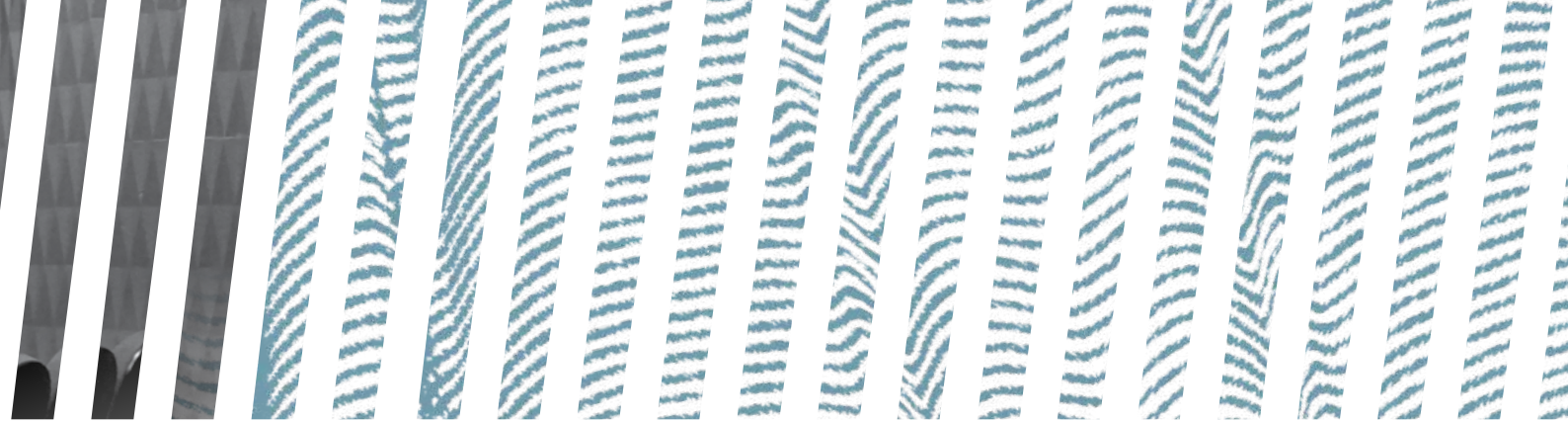
Muzyka wyciszenia
z Lamentu serca (2012)
na orkiestrę i głos

Impulsem do napisania *Lamentu serca*, z którego pochodzi kontemplacyjna *Muzyka wyciszenia*, stały się dla kompozytora informacje o niszczeniu pomników żydowskich w Polsce i bezczeszczeniu pamięci zmarłych Żydów. Dzieło staje się więc głosem w humanistycznym i kulturowym dyskursie na temat tolerancji i jej braku we współczesnym świecie. Jako wyraz sprzeciwu wobec współczesnych przejawów antysemityzmu i ksenofobii, w szerszym kontekście utwór jest także aktem solidarności artysty z tymi, których dotykały i dotykają prześladowania na tle religijnym, a także hołdem złożonym wszystkim ofiarom Holokaustu. *Lament serca* Jerzego Maksymiuka to muzyka bardzo osobista, pełna gorzkiej refleksji, żalu i napomnienia, niepozbawiona jednak światła i nadziei. Głównym ogniwnem dzieła jest śpiewana przez sopranistkę modlitwa w dwóch językach – polskim i jidysz.

[5]

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

TWARZE MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ

WYSTAWA ZDJĘĆ BARTKA BARCZYKA

15-29 października 2021
foyer Filharmonii Gorzowskiej

Unikatowe portrety wykonane przez Bartka Barczyka to efekt spotkań z drugim człowiekiem, to zapis sytuacji, chwili, momentu. Najważniejszym jest wyzwolić migawkę w odpowiednim momencie. Czasem jest to możliwe dzięki bliższej relacji artysta – fotograf, czasem wystarczy spostrzegawczość i refleks, czasem to po prostu przypadek. Efektem zawsze jest jednak wyjątkowy obraz, przy którym jako odbiorcy możemy się na chwilę zatrzymać, rejestrując i odczuwając zarazem treść uchwyconą okiem obiektywu.

Na prezentowanej podczas Festiwalu wystawie zdjęć Bartka Barczyka będzie można zobaczyć najślynniejsze postaci muzyki współczesnej, artystów, którzy ją tworzą i wykonują: kompozytorów, instrumentalistów, wokalistów.

Na otwarcie wystawy z gościnnym udziałem autora zapraszamy 15 października o godzinie 18:00.

BARTEK BARCZYK

Fotograf, fotoreporter. W 2003 roku zaczął współpracę ze Śląskim Teatrem Tańca, tworząc cykl zdjęć przedstawiających wybitnych tancerzy z całego świata, sfotografowanych w krajobrazie Górnego Śląska. Zdjęcia te otrzymały I miejsce w kategorii Kultura w Konkursie Polskiej Fotografii Prasowej 2003. Zwieńczeniem tego projektu było reprezentowanie Górnego Śląska podczas Roku Fotografii w Unii Europejskiej na wystawie pt. *Dancing Silesia* w Parlamencie Europejskim w Brukseli. Jako fotoreporter „Gazety Wyborczej” został wyróżniony na I Konkursie Fotografii Prasowej Grand Press Photo, BZ WBK Press Photo czy konkursie Śląskiej Fotografii Prasowej.

W 2013 roku został oficjalnym fotografem Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia i rozpoczął współpracę z Munich Chamber Orchestra. Od tego czasu fotografował tak znamienite orkiestry jak London Symphony Orchestra, Mahler Chamber Orchestra czy Vienna Philharmonic Orchestra. Ma na koncie również współpracę z Filharmonią Narodową, Teatrem Wielkim w Poznaniu oraz Filharmonią im. Mieczysława Karłowicza w Szczecinie, gdzie fotografował wielu wybitnych artystów.

Ważnym etapem w karierze zawodowej artysty było sfotografowanie ostatnich lat życia Wojciecha Kilara i stworzenie unikalnego zapisu fotograficznego przedstawiającego wielkiego kompozytora w powszednich sytuacjach, a także współpraca z Krystianem Zimermanem podczas jego tournée po Polsce w 2015 roku.

W latach 2013-2015 dokumentował budowę nowej siedziby NOSPR. Oprócz zdjęć przedstawiających zapis kolejnych etapów prac, sportretował tam wybitne osobowości, odwiedzające budowę: kompozytora Krzysztofa Pendereckiego, jednego z najbardziej znanych krytyków architektury na świecie Josepha Rykfertha czy polskiego pisarza młodego pokolenia Szczepana Twardocha. Wszystkie te zdjęcia można znaleźć w wydanej w 2016 roku książce *Dotknąć muzyki*.

W 2015 roku, na zaproszenie Zarathustra Music, dokumentował w Nowym Jorku pracę Philipa Glassa, który

nagrywał tam muzykę do filmu Martina Scorsese *Kundun* – życie *Dalaj Lamy* (nominacje do Oscara i Złotego Globu), tworząc unikalny zapis pracy kompozytora w studiu nagrań na Brooklynie. W czasie pobytu w USA powstał też cykl portretów innego wybitnego kompozytora – Elliota Goldenthała, który za muzykę do filmu *Frida* otrzymał Oscara i Złoty Glob.

Współpracując z festiwałem filmowym T-Mobile Nowe Horyzonty, portretował tak znaczących reżyserów jak Nanni Moretti, Abel Ferrara, Andriej Konczalowski, Carlos Saura czy Agnieszka Holland; dla czołowych magazynów lifestyle'owych fotografował wybitne postaci polskiej sceny: Edytę Olszówkę, Aleksandrę Popławską, Magdę Umer, Andrzeja Chyrę, Piotra Stramowskiego czy Sebastiana Fabijańskiego.

Dla wydawnictwa Deutsche Grammophon zrealizował serię sesji okładkowych z wybitną skrzypaczką Anne-Sophie Mutter czy Krystianem Zimermanem. W ramach współpracy z Universal Music Poland wykonał sesję Wasilewski Trio dla kultowego wydawnictwa ECM.

W filmie duetu Ingmar Villqist – Adam Sikora pt. *Miłość w Mieście Ogrodów* wcielił się w rolę znanego fotografa z Górnego Śląska, jednocześnie wykonując na planie serię artystycznych portretów, które stanowiły element filmowej scenografii.

Jednym z jego największych i najważniejszych projektów artysty była fotograficzna dokumentacja życia wybitnego polskiego kompozytora Krzysztofa Pendereckiego, któremu towarzyszył z obiektywem zarówno podczas pracy artystycznej, wyjazdów, koncertów, jak i w jego czasie wolnym – w domu, wśród najbliższych.

MŁODY WSPÓŁCZEŚNIAK GRA MUZYCZNA KOT KILARA

DZIEŃ OTWARTY DLA DZIECI

26 października 2021
wtorek, 9:00-14:00
cały obiekt
[oferta dla grup zorganizowanych]

Organizowany w ramach festiwalowego cyklu Młody Współczesniak dzień otwarty jak zawsze dostarczy najmłodszym zwiedzającym wielu niespodzianek oraz sporą porcję zabawy i wrażeń. Odwiedziny naszej filharmonii połączymy już po raz kolejny z grą muzyczną opartą na formule gier miejskich, podczas której przestrzeń obiektu zmieni się w wielką planszę emocjonującej rozgrywki. Gracze, którzy do niej przystąpią, podążając wyznaczoną trasą i rozwiązując zagadki zgodnie z kartą gry i zawartymi w niej wskazówkami, będą mieli okazję pochwalić się swoją wiedzą o muzyce współczesnej i patronie naszego Festiwalu – Wojciechu Kilarze. A ponieważ to gra – nie może w niej zabraknąć szansy na zdobycie nagrody, jaką będzie specjalne trofeum ukryte na finiszu muzycznego szlaku.

Gra Kot Kilara adresowana jest do dzieci w wieku 11-14 lat.

MAKSYMIUK. KONCERT NA DWOJE

POKAZ FILMU ORAZ SPOTKANIE Z BOHATERAMI

28 października 2021
czwartek, 18:00
Miejski Ośrodek Sztuki – Kino 60 Krzesień

W przeddzień finałowego koncertu Festiwalu, którym zadyryguje wybitny i charyzmatyczny Jerzy Maksymiuk, zapraszamy na pokaz wyjątkowego dokumentu *Maksymiuk. Koncert na dwoje* w reżyserii Tomasza Drozdowicza. Główną wartością narracji filmu jest jej wielowymiarowość – reżyser pokazuje Jerzego Maksymiuka jako artystę, ale przede wszystkim jako człowieka. Rozkochanego w muzyce i sztuce, autoironicznego, wybornie dygresyjnego, porównawczo nonszalanckiego, rozmarzonego, refleksyjnego, chwilami zagubionego. Kamera z niezwykłą precyzją podpatruje z bliska pracę maestro podczas prób i koncertów – jego warsztat, ruchy, mimikę, spojrzenie, energię, pewność i siłę. Jednocześnie towarzyszy mu w sytuacjach i czynnościach zupełnie prywatnych – na koncercie, u krawca, a przede wszystkim w domu. Na ekranie oprócz kompozytora oglądamy także jego żonę Ewę. I to jej obecność w filmie okazuje się kluczowa; to ona sprawia, że portret charyzmatycznego artysty staje się częścią niezwyklej, choć wcale niełatwej historii na dwoje; koncertowej opowieści o muzyce, życiu i miłości.

Po pokazie zapraszamy na spotkanie z udziałem bohaterów filmu. Spotkanie poprowadzi Iwona Bartnicka – kierownik Działu Kultury Filmowej w Miejskim Ośrodku Sztuki, Prezes DKF Megaron.

Maksymiuk. Koncert na dwoje
reżyseria: Tomasz Drozdowicz
czas trwania filmu: 75 minut

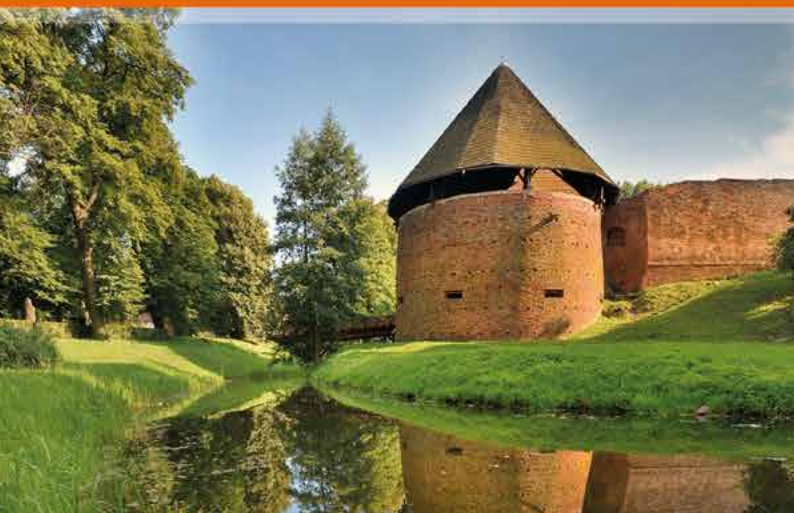
Lubuskie - *kraina wina, natury i muzyki*

 www.atrakcjelubuskie.pl

zapraszam

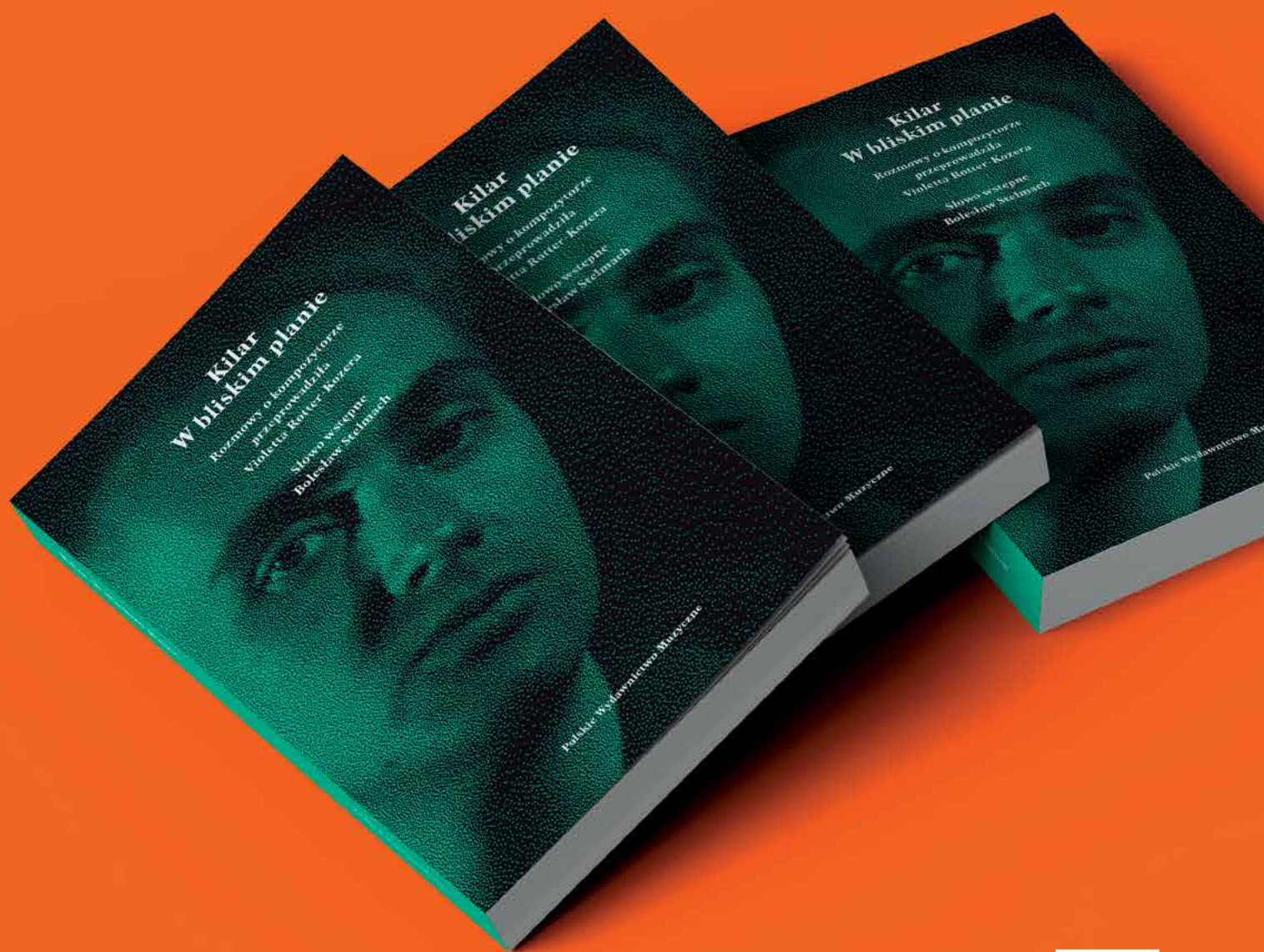
Elżbieta Anna Polak
Marszałek Województwa Lubuskiego

Kilar. W bliskim planie

Intymny i urokliwy portret jednego
z najbarwniejszych polskich kompozytorów

w sprzedaży

Wydawca:
Filharmonia Gorzowska
ul. Dziewięciu Muz 10
66-400 Gorzów Wlkp.
T: +48 73 92 700
E: sekretariat@filharmoniagorzowska.pl
www.festiwalmuzykiwspolczesnej.pl

Realizacja:
Anna Buszkiewicz, Iwona Goździk, Izabela Grygiel-Guła,
Krzysztof Hillenberg, Anna Iwaniak, Tomasz Kowaluk,
Bartłomiej Krawczykowski, Mariola Krechowicz, Aleksander
Lasek, Janusz Lisowski, Jolanta Ługowska, Władysław Malik,
Renata Ochwat, Aleksandra Pakuła, Katarzyna Piławska,
Agata Rożewska-Czechowicz, Monika Rusiecka, Małgorzata
Szwajlik, Urszula Śliwińska, Tomasz Wasilewski, Magdalena
Witkowska, Katarzyna Winkiewicz-Więcław, Ewa Woźniak,
Barbara Zdyb

Opracowanie i redakcja:
Małgorzata Szwajlik

Noty biograficzne wykonawców oraz opisy wydarzeń
na podstawie dostarczonych materiałów.

Opracowanie graficzne i skład:
Monika Szalczyńska

Korekta:
Olga Kromuszczyńska

Autorzy zdjęć:
Archiwum Filharmonii Gorzowskiej (str. 11, 25, 27, 34, 37)
Archiwum Ryszarda Bazarnika (str. 20)
Archiwum Małgorzaty Kołcz (str. 21, lewe)
Archiwum Sebastiana Kuchczyńskiego (str. 15)
Archiwum Piotra Schmidta (str. 13)
Archiwum Piotra Święsa (str. 14)
Archiwum MOS w Gorzowie Wlkp. (str. 50)
© PWM / fot. Mariusz Makowski (str. 4-5)
Celina Centarska (str. 5, lewe)
Andrzej Grabowski (str. 38, 40, 41)
Karpati&Zarewicz (str. 12)
Marek Lapis (str. 16, 19)
Michał Magdziak (str. 5, prawe)
Miroslaw Pietruszyński (str. 45)
Silvia Pogoda (str. 30, 33)
Jacek Poremba (str. 47)
Jan Rolke (str. 9)
Joanna Siwiec (str. 53)
Sonia Siwińska (str. 21, prawe)
Andrzej Świetlik (str. 46)

Druk:
Sonar Sp. z o.o.
66-400 Gorzów Wlkp.
ul. Kostrzyńska 89

© Copyright by: Filharmonia Gorzowska 2021

ISBN: 978-83-946150-8-6

PATRONAT:

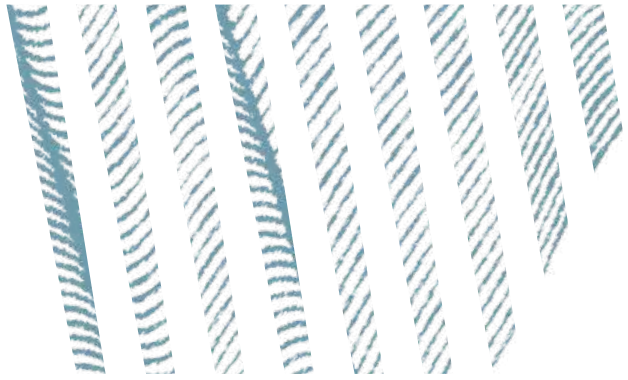
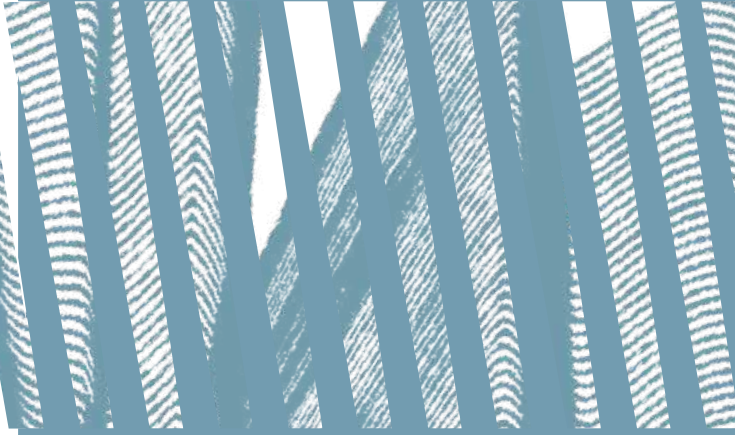
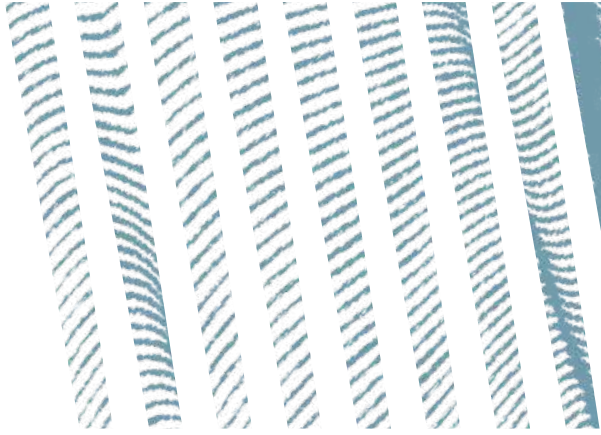
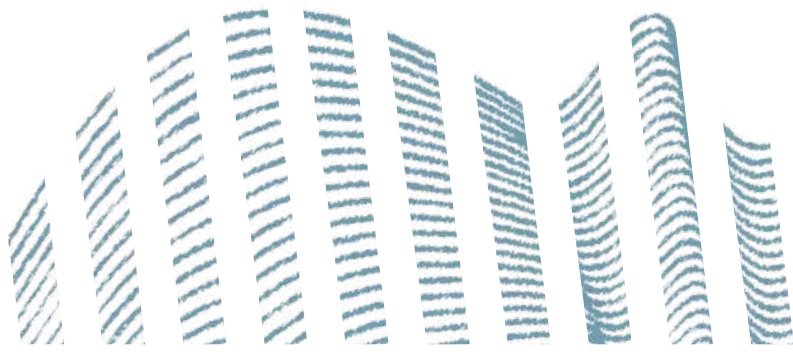

PATRONI MEDIALNI:

PARTNERZY:

The background features a solid blue field with several horizontal bands of white stripes. The stripes vary in width and are partially obscured by a wavy, white, textured pattern that resembles a stylized wave or a series of overlapping, slightly curved lines. This pattern is most prominent in the upper and lower portions of the page.

ISBN: 978-83-946150-8-6